

о. Іван Шевців

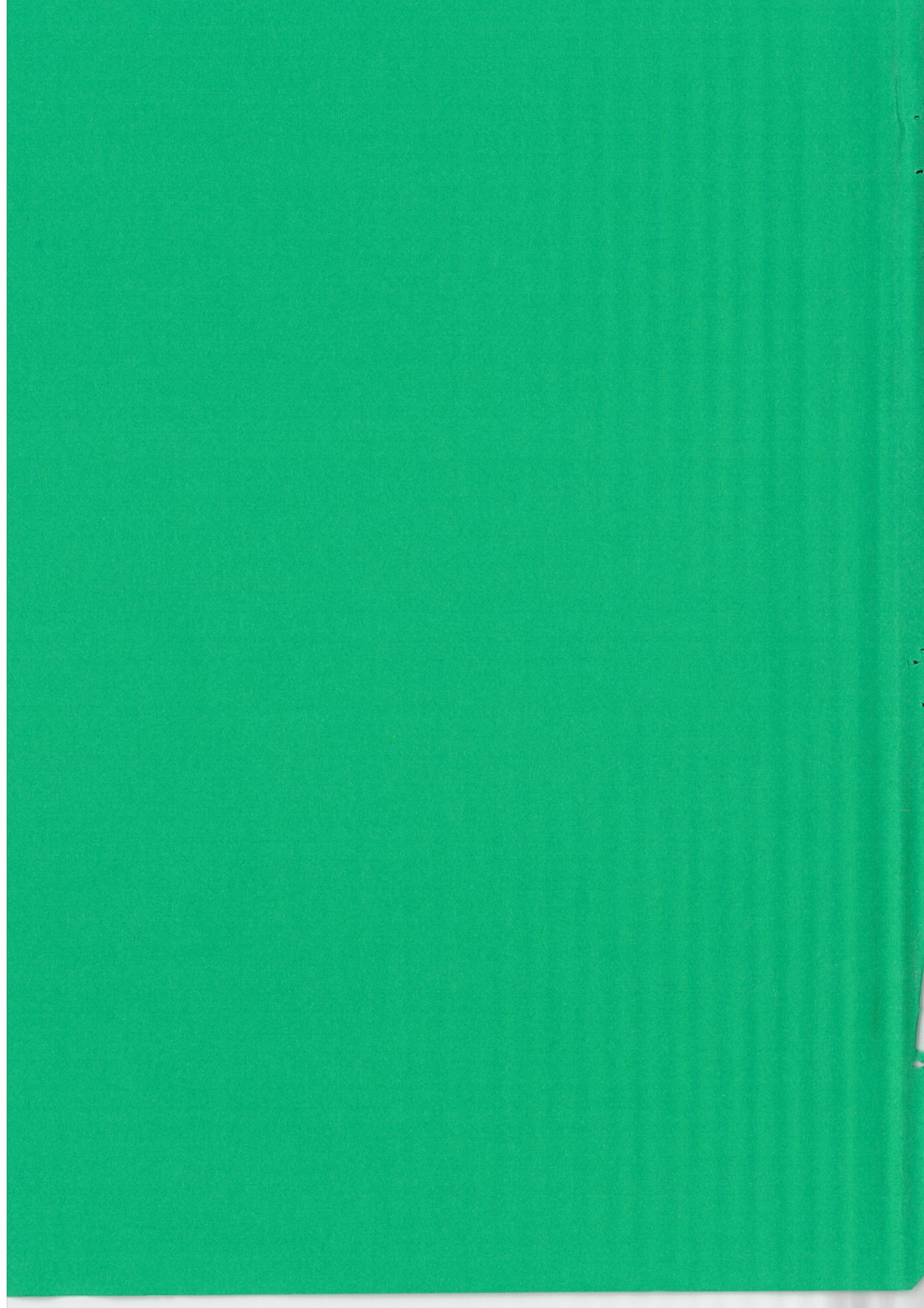
ВЛАСНА ЦЕРКОВНА ПРЕСА

В АВСТРАЛІЇ

(Причинок до історії
поселення українців в Австралії)

Сідней, 2005

о. Іван Шевців

ВЛАСНА ЦЕРКОВНА ПРЕСА

В АВСТРАЛІЇ

(Причинок до історії
поселення українців в Австралії)

Видрукував (у 20 примірниках) о. Дмитро Сенів

Сідней, березень 2005

Власна церковна преса в Австралії:

З уваги на велике розсіяння (розпорощення) вірних нашої Церкви у багатьох маленьких поселеннях - таборах і тп., на широких просторах Австралії, найкращим лучником між ними й священиком могла б бути власна Церковна Преса. Її конечність бачили самі священики й про неї була мова на їхнім І-шім "Соборчику" - нарадах, у Пеннант Гіллс, 17.4.1953 р. про що записано в "Протоколі" тих нарад: "Потреба часопису, справа кольортажі католицької преси":

О. д-р І. Прашко: Нам потрібно релігійного часопису в Австралії, бодай раз на два місяці. Той часопис в'язав би нас в одно; часопис дійде навіть до тих родин, де священик не може доїхати; в тім часописі зможемо порушити актуальні справи питомі для Австралії. Той часопис тимбільше нам потрібний, бо обидва існуючі часописи в Австралії ("Вільна Думка" - в Сіднеї, і "Єдність" в Мельбурні) неприхильно відносяться до Кат. Церкви" ...

О. М. Коп'яківський: "Часопис потрібний і я готов співпрацювати, а коли буде недобір, то ми повинні покривати збірками на пресовий фонд" ...

О. д-р П. Дячишин: "Часопис потрібний, я в якісь мірі можу помагати, але не можу тим занятися, тимбільше, що в Сіднею не бачу відповідних співробітників. Крім того, треба особливу увагу звернути на кольортаж релігійної преси: "Голос Спасителя", "Світло", "Християнський Голос"..."

У т. 8 резолюції тих Нарад сказано: "Релігійний часопис конечно потрібний; о. др Дячишин і о. Прашко точно довідаються які кошти на це потрібні і де можна було б зорганізувати редакцію в Мельбурні чи в Сіднею. На покриття недобору треба буде переводити збірки на пресовий фонд" ...

Висилаючи копію звіту про ті Наради усім священикам, чотири роки пізніше, (9.8.1957 р.), о. І. Прашко пропонує їм відбути новий З'їзд а на ньому, крім інших, точку нарад: "потреба власного журналу (релігійно-суспільного) - (референт) - о. М. Іванчо." При цій нагоді о.І.П. жалується на негативну настанову до УГКЦ часопису "Вільна Думка" в Сіднеї, пишучи:... "Ми тут в Мельбурні маємо клопіт з "Вільною Думкою". Після відомих протирелігійних статей В. Онуфрієнка, Управа нашого Братства на своєму засіданні запротестувала проти тих статей і 21 травня вислали до "Вільної Думки" з проханням помістити ці резолюції. В залученні пересилаємо Вам ці резолюції. На жаль, "Вільна Думка" тих резолюцій не помістила ані навіть не відповіла на листа. Тому ми хочемо переслати ті резолюції з відповідним дописом до "Християнського Голосу" і хочемо заборонити продаж "Вільної Думки" під церквою. Яка Ваша думка в цій справі"?..

ПС: На жаль копії того листа до "ВДумки" я не найшов. oish"

*

Виглядає, що й Миряни зі своєї сторони бачили таку ж потребу власної католицької преси, бо вже 2.2.1954 р. у цій справі пише до о. П. Дячишина п. Теодор Пасічинський з Аделяїди:

"Всечесніший Отче Доктор! Тут в Аделяїді зійшла група людей , що ствердили потребу доброї української католицької часописі в Австралії. Наша преса, що зараз тут є - далека від цього, що треба дати сьогоднішній людині в тутешніх обставинах. Одинока преса такого рода змогла б це зробити.

Однаке часопис це дуже важка справа. Тому я постараєся зробити зразу все,

що треба. А відтак побачимо: будуть дані - зреалізуємо плян, або при браку можливостей - залишимо це. Тому й треба діяти з людьми поважними в ділі - та при певній дискретності, що важна з огляду на так численних "приятелів" такого діла в нас.

Зразу готуємо фінанси й людей. Нам треба будеколо 150 фунтів шт., щоб не починати "на борг". Мусимо мати гроші на 2-3 перші числа. В справі дописей я звертаюсь до всіх знаних наших умів із якими можна буде мати та вести співпрацю. Дописі рішучо - платні.

Це важне й тому, що наші умні люди зараз бідують. З такими пропозиціями звертаюсь н.пр. до др Лаби, о. др Липського (мої б. професори Бог. Акад. у Львові. Вони вже свого часу в переписці зі мною обіцяли поміч. Дальше: о. др Грицай, др Янів, проф. Кубійович, др Шлемкевич і т. п. Це люди ума й треба таких мати. Вони помогутъ - як і від нас побачать охоту їм помогти, та суть(?) зробити корисне діло. До Вас, Отче Доктор, вдається з такими справами: 1. Яка Ваша гадка - відносно такого пляну? 2. Чи приймете запрошення до співпраці як дописами так і підшуканням та заохотою на місці людей - до поширення часописі? 3. Кілько примірників можна посылати Вашим парохіям в N.S.W.? 4. Чи знайшлися б люди в Сіднеї, які могли б причинитися до т.зв. "основного фонду" скажімо сумою 40 - 50 ф.шт. (Сідней і околиця?). Гроші ці будуть звернені після поставлення справи "на ноги".

Часопись редактуватиме Колегія. До співдії візьмемо фахівців діла й мови, що є в нас, але які - сидять "на припічку". Прошу Вас роздумайте ці справи, і в ім'я їх добра - не надто поширювати їх в загал. Заразом прошу Вас про по змозі скору відповідь.

Остаю з належною Вам пошаною та Християнським привітом: Теодор Пасічинський. (Адреса: T.P. 60 Hughes street, Mile End, S.A. По змозі прошу заподати свої вказівки, та особи яких треба залучити до співпраці. Часопис має мати характер "Нашої Мети" чи "Християнського Голосу". Яка адреса нашого священика на Квінсленд?).

*

(ОПШ: Увага: Не відомо, чи і що відповів на ці пропозиції п.Т.П. о. д-р П. Дячишин. Однак українського католицького часопису в Австралії не було аж до 1960 року, а Автор повищого листа з часом став відданим співробітником часопису "Вільна Думка", де часто виступав проти своєї Церкви і священиків. - *oish*).

*

Справа католицького часопису була точкою нарад і на II-гім З'їзді священиків УКЦ в Австралії, що відбувся і Сіднеї, 10 - 12 вересня, 1957 р., де сказано: "До 8) Потреба власного журналу - реферував о. М. Іванчо. "Тепер настала хвиля коли ми мусимо мати свій журнал, бодай раз на три місяці. "Вільна Думка" дуже одностороння і не поміщує таких речей, які для нас дужевеликої ваги як нпр. лист наших єпископів з нагоди 1000-ліття хрещення св. Ольги, лист Святішого Отця з цієї нагоди, лист наших єпископів з нагоди створення канадійської митрополії іт.д. Дуже відчувається брак інформацій про наше церковне життя в Австралії. Наш часопис буде лучити нас розсіяних по цілій Австралії і буде поміщувати справи питомі тут в Австралії. Наш часопис дійде також там де священик не може доїхати а таких родин поодиноко розсіяних по цілій Австралії є поважне число... (Ширше про це гл. "Соборчики Духовенства Української Католицької Церкви в Австралії в рр. 1970-95", ст.51. Причинок до 50-ліття поселення українців в Австралії". Сідней, 1998 р. (Автори: oish та одсенів). Тоді рішено: "Доручити о.І.Прашкові поробити

старання видавати релігійно-громадський часопис”...(там же ст.51-52). У своєму листі з дня 10.10.1957 р. до о. І. Прашка, о. П. Дячишин пише:..”Справа видання нашого журналу. Досвід учить, що видавання усіх часописів є дефіцитове. Так буде і з нашим періодиком. Крім того бракує персоналу. Я особисто не маю рівнож можливості занятися редакцією. На мою думку, краще використати одну сторінку часопису “Вільна Думка”. Вона (sic!) годиться дати нам одну сторінку на місяць. Редагування тої сторінки мусить бути в Мельборні. Коли наладнається редакційний персонал, то в будуччині можемо видавати свій періодик...”

Однак це “побожне бажання” (desiderium pium) о.П.Дячишина здійснилося щойно в половині 1960 р. після приїзду з Англії до Сіднею, на становище сотрудника, о. І. Шевціва. Він же б. Основник, Редактор і Видавець релігійного місячника в Англії (упродовж рр.1953-58) “Наша Церква”. Заставши подібну ситуацію браку катол. преси і в Австралії, о.І.Ш зредагував церковно-релігійний журнал - квартальник “Церква і Життя”, в порозумінні з тодішнім парохом Сіднею і Ген. Вікарієм Ап. Екзарха, о. П. Дячишиним. Перше число того журналу з'явилось, як видання Ген. Вікаріяту АЕ в Австралії, в м. квітні 1960. на 24 ст. друку. Статті українськими черенками (ст. 1 16) видруковано в друкарні Б.Ігнатова, (видавець двотижневичка “Українець в Австралії”), в Мельборні, а Список Жертвводців на Храм св. Андрія в Сіднеї (ст.17 - 20) латинськими черенками в друкарні O’Laughlin Bros. у Мерріквіл. Ап. Екзарх зробив той журнал офіціозом Ап. Екзархату в Австралії і вже друге число “ЦіЖиття”, на 32 ст. липень 1960р. з'явилось під фірмою: “Видає Апостольський Екзархат в Австралії”.

*

(Лист Ап. Екзарха кир Івана Прашка до оіш в справі “ЦіЖиття”: Перт,21.7.60р.:

Всечесніший і Дорогий Отче, Відповідаю на Ваш лист з дня 8.7. Знимки я відразу вислав, але я був би дав інакші. Плян слідуючого числа прошу вислати до Мюнхену, або до Філадельфії. Думаю, що за зміни Ви не будете дуже нарікати, зрештою вони не є такі великі. Я керувався одинокою думкою, щоб ми від самого початку не мали непотрібних і надто численних протестів. Крім того, “противники” тоді робляться дуже важними, ображеними і завзятими. Ліпше є відповісти в дуже непрямий спосіб, напр. пишучи на дану тему статтю.

Щодо відповіданості, на кого вона паде, то я думаю, що коли це є офіційна чи пів-офіційна газетка Ап. Екзархату, то тільки перший удар паде на видавця-редактора а цей удар вже рівночасно паде на мене й остаточно весь удар і всі удари падуть на єпископа. Дай Боже, щоб було інакше... В найближчих днях одержите “Обіжник: в справі “ЦіЖ”, і побачите, що треба друкувати 2.300 прим. для Австралії і Нової Зеландії... Очевидно, все це має калькулюватися з розпродажі в Австралії. .. На покриття коштів прошу звертатися тимчасом до Всч. о. М. Мельника, як тимчасова позичка для журнала і в міру того, як фонди будуть напливати, прошу позичку повернати...+Іван,Ап.Екзарх”.

*

Не зважаючи на труднощі: (редактор у Сіднеї а друкарня в Мельборні ок.1000 км. віддалі), в друкарні Б.Ігнатіва з'явилася 7 чисел того журналу. Останнє ч.7, (жовтень 1961р). В міжчасі Ап. Екзарх закупив друкарську машину “Варітайпер” і ч. 8 “ЦіЖиття”, рік 2, ст. 30, з'явилось у Мельборні, в м. грудні 1962 р, а останнє число журналу ч.3 (28), липень 1967р. Тоді ж Ап. Екзарх оформив Видавництво “Просвіта” і закупив друкарські машини та з початком 1968 р. приступив до видання

часопису, спочатку двотижневика, а від м. березня 1973 р., тижневика “Церква і Життя”. Останнє число журналу “Церква і Життя” (рік 8, ч. 29) з'явилось за м. жовтень-грудень 1967, друковане у своїй друкарні, в Мельборні, під ред. “Редакційної Колегії” а практично під проводом п. Юрія Венгльовського. Після його смерті 5.11.1989р., під ред. інж. Мирослава Болюха аж до травня 1995р.

В міжчасі Видавництво “Просвіта” і друкарня розвинулися, особливо завдяки мозольній праці Преп. Сестер Василіянок під проводом Ігумені Анісії ЧСВВ. Крім часопису “ЦіЖ”, Видавництво “Просвіта” друкувало книжки різних авторів а також різні оголошення, запрошення ітп. При кінці 1986 р. закуплено український комп’ютер і з початком 1987 р. “ЦіЖ” почала появлятись комп’ютерним набором. Перейнявши провід Епархії кир Петро Стасюк, в м. квітні 1993 р., продав за безцін друкарню, позбавив Сестер ЧСВВ станку праці, а редакцію передав у руки найманого редактора, збільшивши при цьому англомовну частину часопису в якому рідко коли немає згадки про його “діяльність” або знимок із неї... (*oiši*)

ПС: В понижчих рядках передруковую збережену в моїм “архіві” кореспонденцію

- а радше частину полеміки (друковану або ні у “Вільній Думці”). (*oiši*):

“Перт, 5 липня, 1964: До Хвальної Редакції “Вільної Думки” в Сіднеї: Високоповажані Панове, Ми - члени ТУСК “ОБНОВА” у Перті, Зах. Австралія, зібрані на наших сходинах, 5.7.1964, познайомившись зі змістом статті п. Онуфрієнка п.з. “За тайнством не ховаємося від проблеми” - заявляємо, що його твердження і припущення про те, що четвертина української молоді не вірить у пекло, потойбічне життя і тд., є незгідні з правдою і нас кривдають. Бо ми самі віrimo в усі правди об’явлені Богом і те саме можемо сказати про загал української молоді в Перті. Ми протестуємо проти таких і подібних тверджень п. Онуфрієнка.

Остаємось з повагою до Вас. За Управу ТУСК “ОБНОВА” в Перті: студенти:
Роман Мандичевський - Голова, Т. Корчинський - Секретар”

*

“СІХ. Перт, 24 серпня, 1964: Високоповажаний Пане Редакторе, Мій останній лист до Вас (якому Ви дали наголовок: “Прининити дискусію!”) був голосом перестороги перед інфільтрацією в наше середовище (а на шпалтарах “В.Д.” зокрема) розкладницького елементу, який під плащником “боротьби з католицьким обскурантизмом”, “вільнодумства” і “свободи слова” та “орієнтації на Батьківщину” а навіть “культурних зв’язків з нею: починає руйнувати те, що ми з таким трудом досі тут здобули і збудували. Свою “роботу” ці люди починають від захитання християнських підвалин подружжя, підмінуванням впливів Церкви, дискредитації священиків та інших провідних осіб. Повна ж руїна прийде з часом сама собою. Це стара тактика комуністів і їм подібних “добродій” нашого народу(Пор. A.Michel: “Problemi religiosi in un paese sotto regime comunista”, Roma, 1955).

Щоб приневолити мене до мовчанки, крім інших “аргументів”, у пасквільній статейці: “Хай живе вільна дискусія!” (“ВД”ч.34), автор, п. Ол. Підгородецький, уживає і такого: “Суспільність вміє розрізняти помилки і вміє їх прощати”... іншими словами: “покайтесь, пан-отче, та перестаньте зачіпати і писати проти нас “прогресистів”, а те, що вже написали, в слушний час народ вам простить!...” Те саме я чув від ген. Михайлова 19 літ тому, в таборі полонених, в Ріміні, з тою різницею лише, що замість слова “суспільність” він уживав слова “РОДІНА”. Спасибі за ласку!

“A sorte demande pas de reponse” - каже французька приповідка. Щоб не робити в ній винятку, на згаданий пасквіль п. Ол. Підгородецького не відповідаю.

Кидаючи болотом у мене, п. Ол. Підгородецький сам собі видав свідоцтво рівнення своєї інтелігенції, віри та журналістичної етики. З такими людьми не дискутується. Їх треба вчити.

Для тих же, хто ще мене розуміє, повтаряю слова Спасителя: “Глядіть, бережіться закваски фарисейської і садукейської” (Мат.,16,6). Остаюсь з християнським привітом, Ваш: *о. Іван Шевців*”.

*

(Ось, одна з полемічних статей оіш, непоміщена у “ВД”, 1965 р.: “Від довшого часу на сторінках “Вільної Думки” появляються, ніби репортажі якогось І. Савича зі США про релігійне життя УКат.Церкви, до якої, виглядає, і він сам належить. Спосіб і стиль тих “репортажів” образливі й кривдячі для наших заокеанських Владик, священиків і черниць, а самі звідомлення-факти сумнівні й тенденційні, повні жовчі до Церковної Єпархії у США. Не диво, що наша преса в США, як на це й нарікає п. І. Савич, (гляди: “ВД”, ч.15, 1965,ст. 1: “Струсяча постава нашої преси в США”) не поміщує таких писань. Бо негативні вони!)

Дивує нас, чому аж тут, в Австралії, за 12.000 миль такі писання п.І.Савича поміщаються? Чи для того, щоб помогти нашій спільноті в США розв’язати тамошні проблеми? Це свідчило б про наївність і претенсійність “ВД”. Чи для того може, щоб заповнити сторінки “ВД” “актуальним” матеріалом, дешевою сенсацією коштом Української Католицької Церкви і її Владик у США?

Отже, CUI BONO ?! Для якої мети, яка і кому користь з таких “репортажів”? Сенсація? - Та ж, тут на місці, є більше сензаційні вістки про церковне життя,нпр, як в Австралії одну й ту ж саму церкву замкнено на принайменше два різні замки!...

А може це робиться для інформації? - То тоді, панове, без образ і провокації! В одному місці п.І.Савич страшить наших Владик, що “наші побожні вірні підуть до інших церков”! На це у нас є пословиця: “З Богом, Парасю, коли люди трапляються!” В США і Канаді зокрема відомо, що саме наші незадоволені “патріоти” і претенсійні “реформатори” дали там початок православній церкві й різним сектам. Чи тим направили ситуацію в УКЦеркві, розв’язали проблему задержання молоді при українстві? ...

Не перечимо, що в усіх заокеанських країнах, не тільки в США, де наша еміграція триває три четверти століття й має найменше 2 генерації народжені і виховані в тих країнах, має труднощі в збереженні українського національного духа, а зокрема української мови серед молоді. Такі труднощі маємо і ми вже тут в Австралії, і то лише після 15 років поселення! А що буде даліше?! Можемо запевнити панів Редакторів з “ВД”, що українські католицькі Єпархи думають про способи і середники, як зберегти наші там генерації для Христа й українського обряду, не менше, ніж світські чинники для українства, чи своєї партії! Всім відомий брак українських священиків , до яких маємо гори претенсій. Але мало хто старається дати своїх синів на священиків, хоч би і з патріотичних мотивів! А то чужинці, з місійних мотивів, приймають наш обряд і йдуть нам служити! Хто винен за це? Ми всі! І, тепер, що краще: Чи тратити всіх тих, які не розуміють старослов’янської мови в Богослуженнях і йдуть до чужої нам мовно і духовно церкви, чи говорити до них зрозумілою для них мовою, щоб тільки зберегти їх при українськім обряді?! Часто самі батьки занедбують навчити дитину по-українськи говорити, а потім вимагають, щоб школа, чи Церква в якийсь магічний спосіб, чи

чудом, тих дітей перевиховала на українців.

Каже нпр. п.І.Савич, що якась там Сестра сказала, що вона ненавидить українську мову. Тяжко в це повірити. Та, хіба, це такий трагічний факт, що треба про це розписуватись і розпинатись аж в Австралії?! Нам відомий випадок - факт з Австралії, коли то юнак, запитаний, чому неходить до української школи і церкви? - відповів: "Ukrainian? - That 's rubbish! .. "Як ти смієш таке казати? - відповів: "My Daddy said so! "...

"ВД" хвастається тим, що поміщувала вістки про український патріархат ітп. і, як тижневик, робила це набагато скоріше від нашого журнала. Та це ж, панове, Ваш обов'язок! супроти читачів і передплатників такі вістки загально українського характеру поміщувати! А коли зважити, що більшість Ваших передплатників - це члени УКЦеркви, то й поготів! "Церква і Життя" - квартальник, і, якщо якась подія стала зараз після появи його одного числа, то ясно, що вона не може бути поміщена й коментована скоріше, ніж за два - три місяці, в слід. числі того журнала!

Аргумент "ВД", що п. І. Савич скоріше знати читати й писати, ніж деякі члени Редакції "Церкви і Життя" - просто штубацький і на нього навіть не варто відповідати.

Замало, панове, з "ВД" ставиться з респектом до Достойної Особи Кардинала Йосифа. Він від цього буде ні більший, ні менший. Він тільки очолює і завершує організаційну структуру нашої Церкви, а ця структура складається з митрополій та Ап. Екзархатів з найменшими клітинами - парафіями в базі, під проводом Митрополитів, Єпископів, Ап. Екзархів, парохів і Душпастирів. Треба цілу ту структуру та її епархічний лад задержати і щанувати. А яким тоном написана стаття - репортаж п. І. Савича, якого Ви не підписали і тим самим самі відповідаєте за її зміст?!

Коротко: "репортаж" І. Савича - образливий і кривдячий наших заокеанських Владик. На це ми не сміємо мовчати! І ще раз питаемо "ВД": Суї воно вона пише проти Церкви? Отже, більше респекту й пошани до Єпископів - князів Церкви і пошани супроти тих місцевих, і тих, що за 10-15 тисяч миль від нас! Респект і пошана супроти своїх церковних і світських провідників, чесність і журналістична етика обов'язують теж в Австралії!(Peg."ЦіЖ"-oіш)

*

"Христос Воскрес! Перт, 19 травня, 1967. Високоповажаний Пане Шумський, - В залученні - моя відповідь на статтю п.Т.Пасічинського, п.з. "Мусимо мовчати, чи можна й говорити?. Прошу ласкаво помістити її в рубриці "З листів до Редакції", щоб дати нагоду висловитись "другій стороні". Остаюсь з християнським привітом, oіш".

*

"В ОБОРОНІ ПРАВДИ" : "Пізнайте правду, а правда визволить вас" (Іван,8,32):

Загаломі наших Читачів напевно відомі недавні напади п. Т. Пасічинського з Аделіїди і п. В. Миронюка у "ВД" проти нашого духовенства, а зокрема проти мене особисто. Усе почалось від нефортунної статті того першого: "Мусимо мовчати, чи можна й говорити?" і моєї реакції на неї, у себе а парафії і на сторінках "ВДумки".

З уваги на те, що Редакція "ВД" насвітлила і наголосила лише одну сторінку тієї "медалі", і моєї далішої кореспонденції та вияснень не подала до відома своїх Читачів, публікую мої останні два листи до Ред. "ВД", як причинок до пізнання дійсного стану речей та об'єктивної правди. *о.Іван Шевців*".

“СІХ! Перт, 27 червня, 1967. ВПоважаний Пане Редакторе, - З усього заключаю, що автором рубрики “Події, люди, ідеї...” у “ВД” є Ви ж самий. Дуже нечесно Ви поступили, коли, маючи точну копію моєї “заборони” продавати некатолицьку літературу, а в тому й “ВД” під церквою в Перті, З.А., Ви приписуєте мені намір моралью “знищити” п. Т. Пасічинського. Хіба це згідне з етичними зasadами українського журналіста на чужині, які то засади Ви самий недавно передруковували на сторінках “ВД”? Ставлю це питання, як автор згаданої заборони, як Голова Філії Асоціації Української Католицької Преси в Австралії та такий же редактор (з Божої ласки) як і Ви. Що тим хочете осягнути?

І ще одним доказом, як ми українці не розуміємо свободи преси та її надуживаємо, це - остання “відповідь” п. Т. Пасічинського на мою адресу, поміщена у “ВД”, ч.25.

“Хто, які гроші має, такими й платить”, каже приповідка. Фальшивками та інсінуаціями заплатив мені п. Т. Пасічинський за мою відвагу відповісти йому на поставлене ним же питання: “Мусимо мовчати, чи можна й говорити?” (“ВД”, ч.17-18). Вистарчить порівняти мою статтю з його двома, щоб переконатись у цьому. У таких випадках ми, священики, привикли казати: “Бог да спасет і помилує та ... вразумит” і повторяти за св. Павлом: “...нас ображають, а ми благословимо, нас гонять, а ми терпимо...” (І Кор. 4,12).

Якщо ж у моїй статті я в чомусь і скривдив п. Т. Пасічинського, то хіба в тому, що не подав його міри й ваги, якими він справді може похвалитись навіть на боксерському рингу. Інші ж свої прикмети п. Т. Пасічинський виявив у згаданій “відповіді”. Мушу признатись, що провадити дискусію чи полеміку аргументами “аля Пасічинський” я не вмію, а тому що логікою і шуканням об’єктивної правди май Шановний Опонент нехтує, я УСТУПАЮ з дороги з неприємним почуттям, що зачепив... такого “діяча”. Вірю, що час та історія дадуть правдиву оцінку слів і діл нас обох. Остаюсь з християнським привітом,
о.Іван Шевців”.

*

(УВАГА: В половині 1970 р. на сторінках “ВД” розгорілась полеміка в справі “поїздки” Преосвящ.Кир Івана Прашка до Сов. України. Бандерівський журнал “Наш Фронт” ч.6.1970 р. висунув інсінуацію, що Владика напевно мав там якісь “контакти” з ворогом і повинен публично виправдати ціль своєї поїздки до України. Це нонсенс, бо владика не їздив туди ще за життя своєї матері, а поїхав напевно з якимсь таємними дорученнями від Блаж. Патріярха Йосифа. Видавець “ВД” передрукував виняток того пасквілю у “ВД” і став по стороні б-ців. В обороні Владики стали сотні вірних УКЦеркви. В Сіднеї (21.1 і 27.1.1971 р. в “Андріївці” відбулись Сходини представників спільноти і Видавця “ВДумки” В.Шумського (21.1.1971 присутні:О. Барчинський, В. Шумський, В. Островський, о. М. Іванчо, Я. Кужіль, С. Яськевич, М. Німців, Л. Новицький та о. І. Шевців - предсідником вибрано проф. М. Німцева - Голову ОУКОА), 27.1.1971 присутні були: проф. М. Німців, Орест Барчинський, В. Шумський, С. Яськевич, о. І. Шевців). Після дискусії, рішено, що В.Ш. опублікує на сторінках “ВД”: “Заяву”, “Комунікат” чи якесь “спростовання” у згаданій справі, але він цього не зробив, а вимагав, щоб владика опублікував свій “комунікат” на виправдання своєї поїздки. Позицію п. В. Шумського і “Нашого Фронту” підтримали своїми підписами 100 громадян Сіднею, зокрема з середовища ОУН б.)

В обороні доброго імені Преосвіщ. Владики стало ОУКОА (гл."Заява" ОУКОА, 3.1.1971) і багато здороводумаючих і чесних людей. Під тиском публичної опінії, видавець "ВД" обіцяв направити кривду заподіяну Владиці. В тій цілі відбулось кілька сходин видавця "ВД", представників ОУГ НПВ, Б-ва св. Андрія і деяких політичних середовищ, на початку 1971 р. На тих сходинах було виготовлено й обговорено кілька проектів заяви-перепрозвіби чи спростування, що мало на меті направити заподіяну Владиці морадьну кривду.(Гл.вище). Однак видавець "ВД" відкладав опубліковання такої заяви на пізніше, виграючи на часі й організуючи "оборону". В міжчасі, в народ пішла фальшива поголоска, мовляв: українці католики хочуть завалити "Вільну Думку", та, кинено клич: "ставайте в ряди оборонців вільного слова!" ітп. "ВД" публікувала списки своїх "оборонців", поплив гріш на пресовий фонд "ВД", а навіть з'явився сумнозвісний "заклик" сіднейської "сотки громадян" в обороні "ВД" проти уявного католицького наступу на "вільне слово"... Про те, чи і наскільки деякі автори підписів покладених під тим "закликом" були свідомі змісту підписаного ними "заклику" і про тверезий стан інших, ми писали в "Душпастирських вістях" ч.15. 4.4.1971 р. Наслідок був такий, що фальшиву монету й карту "ВД" багато здезорієнтованих і некритичних людей прийняли за правдиві, виникла газетна полеміка в якій "ВД" виліяла багато чорнила на декларування своїх "візвольних позицій", але найсуттєвішого - сatisфакції для Єпископа - "ВД" так і не зробила.

Видавець "ВД" свідомий того, що Преосвіщ. Владика, з уваги на своє становище і добро родини видавця "ВД", до судової відповідальності його не потягне, поклав справу перепрозвіби "під сукно", кривди так і не направивши!

До тої сумної справи ми не верталися б, якщо б у "ВД", ч.30, з дня 23.7.1972 р. не з'явилася аж у двох місяцях покаянна заява видавця "ВД". В тій "Заяві" видавець "ВД" перепрошує проф. д-ра А. Білинського за заподіяну йому кривду й зневагу, перед двома роками, на сторінках "ВД", в тому самому пасквілі, в якому обкідано болотом і нашого Єпископа. Бо після появи пасквілю стало відоме, що брат проф. д-ра А. Білинського, д-р Клявдій Білинський в Сіднеї, вимагає від видавця "ВД" сatisфакції для свого брата й готовий потягнути видавця "ВД" до судової відповідальності за публичне очернення й наклепи на нього. Виглядає, що та справа набрала поважних розмірів і ваги, коли після півтори років, видавець "ВД" зробив "Заяву" і перепросив покривженого проф. д-ра А. Білинського.

У зв'язку зі згаданою "Заявою" знову вдарено на тривогу в "патріотичний дзвін" та кинено новий клич: "Білинський хоче подати Шумського до суду і знищити його, отож, "рятуйте, хто в Бога вірує!" І в народ пішли збіркові листи, а здезорієнтований народ знову кинувся рятувати "покривженого" видавця "ВД" і його газету.

На жаль, роблячи згадану заяву в справі проф. А. Білинського, видавець "ВД" обійшов мовчанкою другого, не менше покривженого ним в тому пасквілі, а саме: Преосвіщ. Кир Івана, Ап. Екзарха, Голову УКЦеркви в Австралії. Перепросивши тільки одного з покривджених, виглядає, що всі інсинуації й наклепи на Преосвіщ. Владику треба вважати за правдиві та, що "ВД" і її видавець з ними погоджується. Вжито дві мірки справедливости: там, де грозив чужий справедливий суд і заслужена кара за образу чести, - з'явилася більше чи менше щира перепрозвіба і сatisфакція. У випадку ж нашого Владики цього не зроблено, чим завдано нашому Єпископові й нам усім українцям католикам в Австралії новий, болючий удар, відновлено незагоєну рану...

В обороні проф. А. Білинського став його брат. В обороні ж нашого Єпископа мусимо стати ми всі: його брати-священики і його духовні сини й доні, всі українці католики в Австралії, зокрема ж передплатники "ВДумки". Якщо ми цього не зробимо, то нашою мовчанкою дамо ще одно свідоцтво, що ми схвалюємо в нашім середовищі демагогію, наклепництво й лож. Якщо ми сьогодні промовчимо і безкарно пустимо публичне очернення нашого єпископа, якщо не станемо в обороні правди, то значить, подібний напад може впасти (а це вже ставалося на сторінках "ВД" нераз!) на когонебудь із наших рядів, при загальній апатії і страху боронити правду. До цього не сміємо допустити!

Ото ж, звертаємося до всіх наших вірних, а зокрема до передплатників і читачів часопису "Вільна Думка" в нашій парафії, а то й в цілій Австралії: піднесіть, кожний на свій лад, голос Вашого протесту і домагання до видавця "ВД", щоб він направив кривду заподіяну нашему Єпископові, подібно, як це зробив супроти проф. д-ра А. Білинського! Копії письм до "ВД" просимо пересилати на сіднейську адресу парафії св. Андрія, щоб мати евіденцію публичної опінії та наскільки видавець "ВД" до неї прислуховується. Відомо бо, що видавець "ВД" багато листів прихильних справі оборони Єпископа не помістив. Таке сталося і з двома моїми листами до "ВД" мин. року і з листом з дня 14.7.ц.р.

Йдучи за божественною засадою: "Я не хочу смерти грішника, але щоб він поправився і жив" (Езекіїл, 33.11), подібно й ми не хочемо погуби привальної газети П.В.Шумського, ані позбавлення його прожитку з неї, але хочемо і домагаємося від видавця "ВД", щоб він направив моральну кривду заподіяну Главі нашої Церкви в Австралії та сторінках "Вільної Думки" і тим ділово причинився до замирення і єдності нашої спільноти в Австралії." *о.Іван Шевців.*

*

"СІХ! Сідней, 28.12.1970. ВПоважаний Пане Шумський, Оцим хочу висловити моє особисте і моїх парафіян обурення з приводу передрукування Вами в часописі "Вільна Думка", ч.51. 20.12.ц.р. з журналу "Наш Фронт", ч. 6, 1970, пашквілю-провокації проти нашого Архипастыря, Преосвіщ. Кир Івана Прашка, Ап. Екзарха для українців католиків в Австралії.

Замість осудити той пашквіль, як щкідливий і розкладницький, Ви передрукували винятки з нього без коментаря, чим дали підставу догадуватися, що Ви, як Видавець і Редакція "ВД" погоджуєтесь з його змістом.

Читаючи "Вільну Думку" впродовж останніх 10 літ, і, обсервуючи життя української еміграції в Австралії, щораз більше переконуюсь у тому, що Ви надуживаєте свободи слова (або її не розумієте?!) і своєю газетою часто причиняєтесь до сварок і непорозумінь між українцями в цій країні, на різних полях. Тепер виглядає, що КОМУСЬ (?) ходить про підозріння найвищого нашого авторитету на цьому терені - авторитету українського католицького єпископа! - і посварити нашу Церкву з українськими націоналістами і націоналістів між собою. І тут Ви знову поспішилися, щоб прислужитись тому "ділу" на сторінках "ВДумки". Як редактор і видавець часопису Ви повинен бути свідомий своєї відповідальності за кожне надруковане слово і до чого передрук згаданого пашквілю може довести.

Чи Ви свідомий того, яку велику вагу-вартість для нас, українців католиків, в Австралії має український екзархат і рідний екзарх? Саме завдяки йому ми могли розвинути наше релігійне життя в цій країні, побудувати наші церкви ітп, забезпечити релігійне і обрядове виховання нашого молодого покоління ітп. Без Єпископа ми були б, як вівці без пастиря! подібно, як інші емігранти. Без нашої

Церкви і Єпископа небагато вартувало б і наше громадське і національне життя!

І, саме тепер, коли ми робимо заходи про піднесення нашого Екзархату до стану сталої Єпархії, щоб її, у свою чергу, зробити частиною Українського Патріярхату, Ви помагаєте невідповідальним людям (а може й ворогові?!) зневажати і паплюжити свого Архипастыря! Це нечесно, це прямо злочин!

Досі я звичайно мовчанкою збував Ваші й Ваших підголосків виступи проти мене особисто, то тепер, на Ваш виступ проти моого (і Вашого!) Єпископа, проти Архипастыря більшості Читачів Вашої газети і, як парох, на терені якого видається-появляється “ВДумка”, я не можу і не смію мовчати!

Тож, ставлю Вам вимогу: направте заподіяну кривду Єпископові й відсепаруйтесь від провокації та інсинуацій в передрукованому Вами пашквілі й дайте сатисфакцію нашему Єпископові, нашим вірним, нашій Церкві! При цьому попереджаю Вас, як Видавця “ВДумки”: якщо Ви не заперестанете поміщувати у “ВД” нападів на нашу Церкву, Папу, Єпископа і Священиків, то я особисто і наші вірні будемо змушені змовитись від Вашого часопису і його підтримки.

Пишу ясно, щоб потім не було неоправданих нарікань, що ми той часопис хочемо “завалити”. Вірю, тих кілька уваг приймете зі ширістю з якою вони були писані Вашим Священиком-Душпастирем, який рівно ж як і Ви хоче добра своєму народові. Остаюсь з християнським привітом і святочними та новорічними побажаннями. Ваш у Христі: *oīsh*.

*

Лист-протест о.І. Шевціва до ред. журнала ”Наш Фронт”, у Канберрі, А.С.Т. “СІХ. Сідней, 28.12.1970: Поважані Панове, Оцим висловлюю мое обурення проти Вас за поміщення в журналі ”Наш Фронт”, ч.6.1970, пашквілю-провокації проти Архипастыря українців католиків в Австралії, Преосвящ. Кир Івана Прашка, Апост. Екзарха. Тим Ви зробили велику особисту кривду Його Преосвященству, як Архипастыревій українському патріотові та зневажили релігійні почуття всіх українців католиків в Австралії таожної чесної української людини взагалі.

До того ж Ви поступили нечесно, коли у відкритім нападі, інсинуаціях і провокаціях на Єпископа, ховаєтесь під псевдонімом (якогось “Данила Галицького”). Таке поступовання нечесне і негідне українських націоналістів, якими себе афішуєте. На таке спосібні хіба вороги нашої Церкви і народу. Справді дивно, як Ви можете погодити згаданий пашквіль проти українського Єпископа з Вашими християнськими деклараціями-заявами і гаслом :”Бог і Батьківщина”?

Я все ще припускаю можливість помилки і якогось непорозуміння з Вашої сторони. Тому прошу: перепросіть публично Єпископа і направте заподіяне йому зло - кривду. Якщо того не зробите, то скиньте маску до решти і покажіть світові Ваше правдиве обличчя, щоб можна було висловити Вам повне презирство й ганьбу на які Ви заслужили!

Остаюсь з християнським привітом, о.Іван Шевців - Голова Асоціації Української Католицької Преси (АУКП), Філія в Австралії.”

*

“До Хвальної Редакції часопису “Вільна Думка”, на руки Видавця п.В.Шумського, в Сіднеї: ВПоважаний Пане Шумський, В імени Президії З’їзду Делегатів ОУКОА, що відбувся в Мельборні 1-3.1.1971, пересилаємо Вам резолюції того З’їзду і рівночасно подаємо до Вашого відома, що З’їзд занепокоєний постійними публичними виступами в часописі “Вільна Думка” проти католицької Церкви взагалі, проти нашого Духовенства в Австралії, а останньо, через передрук

пашквілю із “Нашого Фронту” і проти Достойної Особи Преосвященнішого Кир Івана Прашка, Апостольського Екзарха для українців в Австралії. У зв’язку з тим, З’їзд висловлює своє обурення і незадоволення із-за цього та подібних виступів, осуджує їх, як такі, що прямують до підорвання авторитету нашої Церкви та її Духовенства і, як шкідливі для української спільноти в Австралії.

З’їзд вимагає публичної сatisфакції для Єпископа і закликає Вас заперестати подібні виступи в часописі “Вільна Думка”, а у випадку їх повторення, перестерігає Вас перед погубними наслідками для Вашого часопису.

З християнським привітом: За Президію IV З’їзду Делегатів ОУКОА: М.Німців - Голова; А. Бучма - Секретар.” Мельбурн, 5.1.1971.”

*

і: “До Хвальної Редакції журналу “Наш Фронт” в Кенберрі, АСТ. Поважані Панове, В імені Президії IV З’їзду Українських Католицьких Організацій в Австралії (ОУКОА), що відбувся в Мельбурні, 1-3.1.1971, пересилаємо Вам копію резолюції З’їзду і рівночасно повідомляємо Вас, що З’їзд глибоко обурений опублікованням у Вашому журналі ч.6.1970, пашквілю ”Від смостійности до контактів” пера якогось “Данила Галицького”, як злосливу інсінуацію-підозріння, і такий, що прямує до підорвання довіря і авторитету Архипастыря Української Католицької Церкви в Австралії, Преосвіщ. Кир Івана Прашка, Апост. Екзарха, та, що З’їзд рішуче вимагає від Вас сatisфакції Преосвіщ. Владиці за завдану Йому зневагу і кривду.

Хочемо вірити, що це помилка, яку паневно Ви самі сьогодні зрозуміли і для власного добра цю помилку і кривду негайно направите. Якщо ні, то ми вимагатимемо від наших вірних дати Вам належну відсіч і трактувати Ваш журнал, як шкідливий і розкладницький та ворожий нашій Церкві. З христ. привітом, За Президію IV З’їзду ОУКОА: Михайло Німців - Голова; А. Бучма - Секретар”.

*

РЕЗОЛЮЦІЯ IV З’ЇЗДУ ДЕЛЕГАТІВ ОУКОА ПРОТИ ПАШКВІЛЮ ПОМІЩЕНОГО В ЖУРНАЛІ “НАШ ФРОНТ”:

“Ми, Делегати IV З’їзду Об’єднання Українських Католицьких Організацій в Австралії, що відбувся в Мельбурні, 1-3.1.1970, занепокоєні публічними виступами в журналі “Наш Фронт” і часописах: “Вільна Думка” і “Українець в Австралії” проти нашої Церкви і Священиків, а останньо проти Достойної Особи нашого Архипастыря, Преосвященнішого Владики, Кир Івана (Прашка) Апостольського Екзарха для українців в Австралії, Новій Зеландії та Океанії, як таких, що підривають довіря до нашої Церкви, Духовенства і Єпископа. Вважаємо такі інсінуації за злосливу видумку і ОСУДЖУЄМО таку і подібну писанину та виступи, як підривні й розкладницькі та шкідливі для цілої нашої спільноти в Австралії.

У зв’язку з тими нападами, З’їзд висловлює глибоке співчуття Його Преосвященству, Кир Іванові, за дізнану зневагу і складає публічну заяву повного довіря до Нього, як Архипастыря і українського патріота в усіх Його починах.

Ми закликаємо всіх українців на терені Австралії давати належну відсіч усіяким провокаціям проти нашого Духовенства, Єпархії і Католицької Церкви взагалі, а тих, які виступають проти наших церковних авторитетів, визиваємо до опам’ятання і перестерігаємо перед погубними наслідками їх поступовання, а від Видавців і Редакцій згаданих пресових органів, ВИМАГАЄМО негайного публічного відклику пашквілю і сatisфакції для Преосвіщ. Владики. Якщо це не станеться,

закликаємо всіх українців католиків, які є передплатниками згаданих часописів, вимагати від їх Видавців зміни їхньої настанови до нашої Церкви і Духовенства, або заперестати піддержувати ті пресові органи, як шкідливі й нечесні. За Президію З'їзу ОУКОА: М.Німців - Голова; А. Бучма - Секретар.”

*

Лист о.Івана Шевціва до Священиків, Членів Товариства ім.св.Андрея в Австралії:

“ХРаждаеться! Сідней, 15.1.1971. Всечесний і Дорогий Отче, Вам напевно відомо про появу пашквілю в журналі “Наш Фронт” і часописах “Вільна Думка” і “Українець в Австралії” проти нашого Єпископа, Преосвіщ. Кир Івана, де підозрюється Його Преосвященство - з приводу його поїздки на Україну в серпні 1969 р. - у свого роду ворожій агентурі чи “контактах” з ворогом.

Вам напевно відома також реакція наших мирян - Делегатів ОУКОА на IV З’їзді в Мельбурні, 1-3.1.1971. в цій справі. Наші миряни одноголосно стали в обороні нашого Єпископа і домагаються сatisфакції для нього - відклику пашквілю зі сторони Видавців згаданих пресових органів. Резолюцію в цій справі залучую для Вашої інформації.

В ч.3.71 Редактор “Вільної Думки” не дає ніякого вияснення ані відклику і виправдання ані сatisфакції Єпископові а викручується неповажними аргументами за поміщення того пашквілю.

Можна різно дивитись на те, розумно було їхати на Україну чи ні, але коли підозрюють Єпископа в контакті з ворогом то це справа принципова і ми всі мусимо боронити Єпископа та домагатися сatisфакції для нього і для нас усіх, бо це нас усіх ображає і понижує!

Якщо Ви є передплатником “ВДумки”, то повинні відклікати свою передплату аж до часу, коли “ВД” змінить свою настанову до нашої Церкви і належно-відповідно поінформувати про подібне поступовання своїх вірних. В ніякому випадку “ВД”, “Наш Фронт” чи “Укр.в Австралії” не сміють бути поширювані біля наших церков. Остаєсь з христ. привітом і новорічними побажаннями усього найкращого. Ваш у Христі:o.І.Шевців”.

*

“Христос Раждаеться! Сідней, 15 січня, 1971. ВПоважаний Пане Шумський, Дозвольте приняти до відома, що Ваша відповідь у Редакційній статті (“ВД”, ч.3.71) нічого не пояснює і є неповажним викрутом від відповіданості за поміщення на сторінках “ВД” (ч.51/70) пашквілю проти Архіпастиря Української Католицької Церкви в Австралії, Преосвіщ. Кир Івана Прашка.

Якщо журнал “Наш Фронт” читає приблизно таке ж число читачів, що й “ВД”, то пощо було робити передрук? Про інформацію іншої категорії читачів подбав часопис “Українець в Австралії” і то дивним “збіgom обставин”, передруком дослівно того самого винятку пашквілю. Журнал “Наш Фронт” - цикльостилеве видання політичної групи “законспірованих” псевдонімів, орган УАЛ. Його тактиці - стріляння з-поза плоту - ніхто поважний не подивується. Ви ж афішуєте “ВД”, як громадський часопис. А від громадського часопису вимагається громадської ж відповіданості.

Завдання преси, української ж преси на чужині зокрема, це не лише інформувати читача, але й ФОРМУВАТИ публичну опінію. А як виглядає роля “ВД” у формуванні української публичної опінії зі своїми неприхильними виступами проти Катол. Церкви взагалі і проти нашої Української Католицької Церкви в

Австралії зокрема? Під тим оглядом майже кожне число “ВД” свідчить проти Вас.

Єпископ їздив на Україну 1 і пів року тому (в серпні, 1969 р.) і з тим не крився: виголошував доповіді, висвітлював фільми, інформував про нужду і релігійні переслідування та про живучість українства в Батьківщині. Він це робив і в Сіднеї. За той час Ви, як Редактор, мали нагоду поставити йому ряд питань і просити вияснення. Ви цього не зробили. А сьогодні, скриваючись за “Наш Фронт” і його “законспірованих” писак, Ви стріляєте з-поза плоту. Це негонорова “война”. Хіба Ваша передрукована “інформація” помогла до скріплення взаємного довірЯ між нами, між вірними УКЦеркви та їх Єпископом? Навпаки! Якщо завалите чи підважите цей одинокий український авторитет - авторитет українського Єпископа в Австралії, то що поставите на його місце для української людини розгубленої серед чужого моря і на ріднім роздоріжжі?!

Питання: іхати на Україну, чи ні, давати моральну підтримку українцям у поневоленії Батьківщині навіть дорогою особистих поїздок туди, чи, як Ви кажете, контактів, - хоч би й принагідно зустрічю з принагідними людьми, чи ні, - це питання відкрите і про нього дискутується не від сьогодні. Можна погоджуватись або непогоджуватись з поїздкою Владики туди, тобто схвалювати чи критикувати таку поїздку. Але підозрівати українського католицького єпископа, нашого Єпископа, відомого зі своєго патріотизму і самопосвяти для добра свого стада в Австралії, у свого роду агентурі, в підозрілих “контактах” з ворогом, як це інсінується в сумнозвіснім пашквілі, - це вже справа ПРИНЦИПОВА. І на таку інсінуацію “ВД” так легко не сміла піти і її поширювати!

Передруковуючи пашквіль Ви могли дати свій коментар, від того підозріння відгородитись - дистансуватись. Ви того не зробили. Це значить, що Ви погоджуєтесь з підозріннями і їх “невинно” передаєте читачам “ВД”. Тим Ви кривдите Єпископа і робите кривду нам, українцям католикам, а Читачам “ВД” то ѹ поготів. Ви бо впроваджуєте їх в блуд і підозріння, даючи їм неповну і несовісну інформацію.

Ми маємо довірЯ до Єпископа і не позволимо, щоб Ви його зневажали і сіяли недовірЯ та підозріння до нього. Вам напевно відоме рішення - резолюція - IV З’їзду Делегатів ОУКОА у справі сумнозвісного пашквілю і вимога до публікаторів його: відкликати пашквіль і дати сatisфакцію Єпископові!

Отож, звертаюсь до Вас вдруге: дайте сatisфакцію Єпископові, направте публичну кривду й зневагу зроблену Йому і не допускайте до дальнього зла, бо на Вашу писанину і на писанину псевдонімів “Нашого Фронту” ми не будемо мовчати саме з уваги на добро українського загалу в Австралії.

Все, що сказано і написано в нас не в користь єдності і толеранції - це каригідне і шкідливе та розкладницьке і тому це треба викорінювати всюди, де такі прояви не були б. А, на жаль, вони вже є в рядах середовища “Нашого Фронту”, вони вкрадаються в ряди нашого загалу. До цього всіма силами ми всі - в тому й “Вільна Думка” - не сміємо допустити! Остаюсь з христ. привітом, Ваш у Христі: *o.Ivan Shewciv.*

ПС.: Ваше виправдання про те, що “ВД” не мала своєчасно інформації про побут Папи Павла VI в Сіднеї і зв’язану з тим участь українців католиків - неповажне. Ви ж живете в Сіднеї і ця подія - а також промовчений Соборчик наших священиків - відбувались у Вас на очах; Ви могли бути свідком подій, а принайменше когось своєчасно попросити про належну і своєчасну інформацію Читачів “ВД”. Ви цього не зробили. Чому?

Що ж до поїздки Єпископа на Україну і багатьох його самостійних кроків, прочитайте собі ще раз цитовані слова І.Мазепи в статті проф. Я.Рудницького у "ВД" і застановіться над ними. *oisi*"

*

"Вільна Думка" ч.4 (1112), 24 січня, 1971: "Заклик 100 громадян у Сіднеї": "До українського патріотичного громадянства в Австралії":

"В цьому числі "Вільної Думки" Ви читаєте Резолюцію IV З'їзду Українських Католицьких Організацій Австралії, в якій осуджено часопис "Вільна Думка" та два інші пресові органи за друк і передрук статті Д.Галицького "Від самостійності до контактів".

Це вперше за 22 роки нашого поселення в Австралії і за 22 роки існування часопису "Вільна Думка" провід Української Католицької Церкви та церковні організації в Австралії склясифікували на своєму з'їзді газету "Вільна Думка" як "орган нечесний і шкідливий", якщо вона не виконає вимоги делегатів З'їзду "негайногого публічного відклику пашквілю і сатисфакції для преосвященого владики, цебто якщо видавець і редакція газети не попросить у владики І. Прашка вибачення за передрук уривку статті Д. Галицького.

У випадку відмови це зробити, З'їзд закликає всіх українців католиків, що є передплатниками часопису, перестати підтримувати "Вільну Думку" (і інші два пресові органи), цебто - треба розуміти - перестати їх передплачувати, читати і, можливо навіть тримати в руках.

Ми вважаємо, що видавець і редакція "Вільної Думки" не мають чого перепрошувати владику І. Прашка, бо, на наш погляд, йому не заподіяно кривди за критику його поїздки до Советського Союзу. Ми вважаємо, що владика, як український політичний емігрант, як людина, яка займає дуже високе становище в нашему організованому житті (член НТШ, почесний член СУМ'у і.т.д.), заподіяв кривду нашій політичній еміграції, ставши першим українським єпископом, що поїхав невідомо чого на відвідини до ССРР та цим самим зламав фронт боротьби з нашим ворогом і з ворогом тієї Церкви, яку він очолює на терені Австралії й Нової Зеландії.

Цей вчинок не заслуговує ні в якій мірі вилучання, а тим більше - схвалення.

Ми не знаємо, чи меритум справи - поїздка владику і її обставини та інші деталі - був обговорюваний на З'їзді. Вважаємо, що перед тим, як виносити ухвалу, З'їзд мусів застановитися над тим, що і про що ухвалює. Але Об'єднання Українських Католицьких Організацій в Австралії зайняло, як видно, інше становище - воно в відвідинах ССРР нашою провідною особою в Австралії не побачило нічого поганого.

Це річ дивна, тому що досі ми жили з тією думкою, що з ворогом треба всіма способами боротися, і в цій боротьбі головну роля повинні виконувати наші політичні й духові провідники.

Ми віримо в те, що українське патріотичне громадянство в Австралії всіх віровизнань достатньо політично зріле, щоб розуміти певні зasadничі речі української візвольної політики. Щоб ослабити наш фронт, ворог старається підійти нас з усіх боків, добрatisя до найтонших струн нашої української душі та заграти на них те, що йому потрібно. Ворог старається використати нашу любов до батьків, матерів, братів і сестер в Україні, наші сантименти, зв'язані з рідними місцями й друзями давніх років, щоб ми за всяку ціну розм'якли, впали в слізози, в з такими людьми легше боротися, аніж зі стійкими, ідейними борцями, які не

піддаються ніяким впливам ворога, готовими на жертви й різні випробування.

Дехто з-поміж нас став жертвою цієї ворожої тактики “на даному етапі” до тієї міри, що став падати в безнадію (“ми нічого на еміграції не зробимо”), в наївну віру в те, що все в Україні гаразд (“адже дозволяють туризм”), в віру в те, що Україна може в боротьбі з ворогом обйтися без політично-визвольної праці еміграції (“там все зроблять без нас”) та навіть у демократичну еволюцію комуністичного режиму (“еволюція режиму неминуча”). Ці зміни в думанні, ці настрої дехто з-поміж нас хоче пов’язати з глибоким патріотизмом.

Тих, хто виступає проти цих настроїв, проти цього способу думання, т.зв. “реалітетники” трактують як фантастів, відірваних від життя, чи навіть як людей, які не хочуть і не вміють боротися за визволення батьківщини...

Тому нас дивує одне: невже серед делегатів З’їзду ОУКОА не знайшлося ні однієї людини, яка б зрозуміла, що резолюція, яку З’їзд приймає, по суті є полічником всій нашій політично-визвольній праці, всім нам, як політичним емігрантам в Австралії? Невже всі делегати З’їзду вважають, що наши провідники мають моральне право переходити лінію нашого фронту з ворогом, повернутися назад, даючи живий доказ того, що... “туди можна ходити”, бо “туди пускають і звідти випускають”? Невже делегати З’їзду за 22 роки перебування в Австралії настільки політично вивітрилися, що тепер, у найгрізніший час нищення всього українського в Україні, втратили всяке відчуття реальності і політичного глузду, не кажучи вже - політичної відповіданості? Що, справді, сталося за ці 22 роки? Що змінилося тут і там настільки, щоб вихваляти поїздку єпископа до СССР і бойкотувати часопис за критику контактів, що сягають аж так далеко? З якого часу деякі речі стали в нас догори ногами: патріотизм, турбота за долю України стали вважатися провиною, а контакти з ворогом - високим патріотичним чином?

Ми вважаємо, що газета не підірвала авторитету владики, а якщо його авторитет захитався в очах нашого громадянства в Австралії (в інших країнах про його поїздку до СССР майже не знають), то це сталося з його власної вини.

Ми вважаємо, що рішення З’їзду делегатів ОУКОА є неповажним і сподіваємося, що наше патріотичне, політично зріле громадянство, яке турбується долею України, це рішення потрактує так, як вого того заслуговує, - цілковито його з’ігнорує.

Але цього в умовах, в яких нашій еміграції доводиться жити й працювати, не досить. Ми помічаємо щобільше тенденцію відполітизовувати еміграцію, цебто відтягати її увагу від громадсько-політичної праці й спрямовувати її в інший бік, де еміграція була б Москві не такою небезпечною, як вона була і є досі. Це зобов’язує нас звернутися до вас, дорогі земляки і землячки, з закликом-проханням: підтримайте газету в виконанні важливої праці, підтримайте єдиний наш тижневик в Австралії, який попри певні недотягнення 22 роки був нашим інформатором, зв’язковим, нашим приятелем, голосом рідної мови в Австралії, люстром нашого життя в Австралії і в усьому світі, трибуною, на якій ми могли сказати своє щире слово!

Нам не йде про газету, як про “бізнес”, - це “бізнес”, який ніодного українця в світі не зробив ще багатим. Нам іде про збереження вільного друкованого органу в Австралії, що прожив 22 роки, ставши ровесником нашого поселення в цій країні. Ми не закликаємо вірних УКЦ перестатити бути вірними своєї церкви, ми закликаємо їх, частину читачів газети, зуміти поєднати глибокий патріотизм і ненависть до ворога з глибокою релігійністю й вірністю своїй церкві, в якій деякі

провідники деколи можуть зробити помилковий крок. Ми просимо також завжди пам'ятати, що ми живемо в часи свободи думки, слова, а не в добу Середньовіччя. З вірою в патріотизм і політичний розум української еміграції в Австралії - передплатники й читачі "Вільної Думки" в Сіднеї: (слідують 100 підписів, в тому 28 православних - оіш).

N.B. Прізвищ підписаніх "протестантів" проти поїздки кир Івана до України й "оборонців" "ВДумки" не передруковуємо, бо багато з них дали свої підписи несвідомі, що підписують і потім ті підписи відкликали, або підписували те "Звернення" в нетверезому стані й сьогодні багато з них соромляться за свої підписи під тим "Зверненням".*оіш*)

*

і: ... "СІХ. Лідкомб, 21 березня, 1971. Поважаний Пане Шумський, У залученні посилаю Вам мою статтю "Ватиканска дипломатія і українська демагогія", поміщену в "Душпастирських Вістях" сіднейської парафії св. Андрія, 21.3.1971. Це реакція - відповідь на поміщений Вами пасквіль якогось "Е.Р.Ш-а" проти Римського Апостольського Престолу і Його Святості Папи Павла VI-го, під заг.: "Ватикан і комунізм", "ВД", ч.11.71.

Рівночасно перестерігаю Вас у друге, що у випадку повторення у "Вільній Думці" якоїнебудь писанини проти Католицької Церкви, її Епархії чи Духовенства, я буду примушений відплату Вашого часопису і, як душпастир, закликати моїх парафіян зробити це саме.

Остаюсь з христ. привітом, Ваш у Христі: *o.Іван Шевців*"

*

і: "СІХ. Сідней, 14 липня, 1972. Поважаний Пан: В.Шумський, Видавець часопису "Вільна Думка", в Сіднеї, Н.П.В. Поважаний Пане Шумський, Пишу до Вас у зв'язку з Вашою "Заявою" у ч. 30. "ВДумки", з дня 23.7.1972 р.

Виглядає, що страх перед судом і карою таки приневолив Вас зробити таку "Заяву" й відклікати наклепи на проф. д-ра А.Білинського.

Ви свідомий цього, що у тому ж самому пасквілі та в інших писаннях на сторінках "Вільної Думки" неодноразово було очернено зверхника Української Католицької Церкви в Австралії, Преосвященного Кир Івана ПРАШКА, Апост. Екзарха, чим зроблено Його Преосвященству й Українській Католицькій Церкві в Австралії велику моральну кривду. Тої кривди, на жаль, Ви досі не направили, хоч обіцяли це зробити.

Одим прошу Вас: направте моральну кривду завдану Преосвященному Владиці Іванові й нашій Церкві, на сторінках Вашого часопису, до кінця м. липня, 1972 р.

Остаюсь з християнським привітом, *o.Іван Шевців*"

*

і: "ВІЛЬНА ДУМКА" * THE FREE THOUGHT* Р.О. Воях 101. Лідкомб, НСВ.2141. 28.11.1972 р.(Лист "ВД" до п-ї Ольги Савчинської, Голови Сестрицтва Покрова Матері Божої в парафії св. Андрія в Сіднеї оіш): "Шановна Пані Савчинська,

"Дякуємо Вам за Вашого листа. Передплата в нас заплачена до кінця цього року, отже, Ви нам нічого не винні.

При цьому хочемо поінформувати Вас, як стойти справа з вибаченням перед Владикою Іваном Прашком.

Вам, мабуть, відомо, що статтю з образою на адресу Владики надрукував журнал "Наш Фронт", а "Вільна Думка" лише передруковувала з того журнала

частину статті. Звичайно в нас, українців, буває, що вибачення за нанесену кривду, якщо справді її нанесено, висловлює той, хто перший надрукував образливий матеріал. Тобто покривдженій Владика і ті, що відчувають себе покривдженими з ним, мусіли відразу ж звернутися до журнала, що виходить в Австралії й має редакцію в Мельбурні, щоб він вибачився перед Владикою. Після такого вибачення "Вільна Думка" мала б також вибачитися не за написане в статті, а за передрук, бо ми того матеріалу не писали.

Та в нас сталося інакше: на "Наш Фронт", що продавався під церквами, ніхто не звернув уваги, хоч його читали сотні вірних УКЦеркви, а всі нападати стали на "Вільну Думку". В нас витворювалося враження, що йде не про захист Владики, а про зведення порахунків з нашою газетою, бо дійсно: чому ніхто не вимагає вибачення від "Нашого Фронту", що його видають вірні УКЦеркви, а вимагають цього від нас?

Владику було скритиковано в журналі "Наш Фронт" за поїздку до СССР. На жаль, і досі нікому не відомо офіційно, яка була справжня причина поїздки. Наша газета стоїть, як Вам відомо, проти всяких поїздок до СССР. Ми тепер стараємося вияснити питання причини поїздки Владики до СССР і нав'яжемо з ним безпосередній стосунок, щоб нарешті вияснити цю справу. Але знову підкреслюємо: ніхто не вимагає вибачення від журнала "Наш Фронт", який написав критичну статтю, а вимагають цього від нас. Виходить, що комусь іде тільки про те, щоб звести з нами якісь порахунки чи пошкодити газеті. Може дехто боїться зачіпати журнал "Наш Фронт", а хоче зігнати зло на "Вільній Думці". Ми далі стараємося цю справу вияснити і думаємо, що нам вдастся це.

На Ваше бажання газету Вам припиняємо висилати. Хоч думаємо, що хтось хоче ввести Вас у блуд, або не хоче, щоб Ви знали справжню правду про те, як стоять справи з вибаченням. З привітом - за адміністрацію: Василь Онуфрієнко" (підпис).
От і все..оіш++

*

"РЯТУЙТЕ, УКРАЇНУ ГРАБУЮТЬ!"...

(Передрук статті оіш в "Душп. Вістях")

Оттакий розпучливий клич, серед темної ночі, розбудив сотні полонених Дивізійників, у таборі, в Беллярії, влітку 1945 року. Коли розвиднілося, то виявилося, що це англійська військова сторожа зловила на недозволенім переході огорожі полоненого селепка, пачкаря тютюном, та що це він так "патріотично" верещав...

Подібне повторилося недавно, в Сіднеї, на дещо іншій площині. В одній українській установі хтось поповнив крадіжку призначеного для УКЦеркви спадку, шахруючи підпис покійного парафіянина. Виконавець волі покійного передав справу адвокатові, адвокат покликав поліцію. Ця остання викрила злочин. І на цьому міг бути кінець. Але, замість засудити злочин в українській установі, то часопис "ВДутка" заверещав на цілій світ подібно, як той пачкар тютюном у Беллярії, закидаючи священикові прямо національну зрадуза те, що викрив злочин. Вважати викриття злодіяння в українській установі національною зрадою, - це справжній моральний бандитизм, спрямований на вбивство ще одного характеру в українській спільноті! EST

MODUS IN REBUS! А, щоб більше до тої справи не вертатись, ставимо крапку над "ї": QUO VADIS "Вільна Думко"!

... Трибуна дезінформації, сіяч розбратау і вбивця характерів... оттак можна

схарактеризувати згаданий часопис за його писанину у відношенні до УКЦеркви взагалі, а до сіднейського її пароха зокрема.

Кажуть, що небезпечним є давати невіжі ніж у руки, бо він може себе та інших покалічiti. Та, всотero небезпечнішою є газета . Вона бо може накoйти більше лиха, ніж

якийсь невіжа з ножем у рукі. Саме так поводиться згаданий часопис. Він бо сліпих зводить у пропасть, калічить душі, вбиває характери...

Він - самозванчий “арбітер” в усьому. Якщо хтось НЕ діє по його смаку, то таких осіб чи їхню діяльність він висміє і знеславить, вбиваючи в той спосіб людські характеристи.

Сам він безпринциповий, але накидає свої погляди українській спільноті... Той часопис не розуміє своєї відповідальностi в еміграційній спільноті; надуживає свободу в цій країні. І ніхто не відважується йому протиставитися. Одні тому, бо він не помістить на своїх шпальтах нічого такого, що відкрило б його правдиве обличчя; інші ж - наче загіпнотизовані давуном - бояться, що він їх змішає з болотом і висміє публично...

Він - проти поїздок в Україну, але друкує звідомлення з таких поїздок та оголошення, щоб туди їхати. Він обіцяв побудувати науковий інститут, але Гарвард, щоб “рятувати Україну”, а скінчилося на курсах українознавства... в університетських будинках. - Гора вродила мишу!..

Він вимагає від усіх публичного звітування, але про свої збірки на різні фонди, як “громадський часопис”, він мовчить. Він, на большевицький зразок викликує клясову ненависть до багатшого, та, покищо, боїться додати голосно: ходімо й розкуркулимо його!

Він - палій ненависті і ворожнечі вукраїнській спільноті. Говорить про якусь єдність, але, всюди, де він вміщається, то доводить до роздорів і ворожнечі... Він поділив українську спільноту на “патріотів” і “непатріотів”, залежно від того: Чи і Скільки хтось дав на його пресовий чи залишний фонд, або КУА..

Українська Школа в Сіднеї не мала свого будинку впродовж 20 літ. Коли парохом УКЦеркви в Сіднеї став підписаний і сказав, що будуватиме школу біля катол. церкви, то “вільнодумці” довели до того, що впродовж кількох місяців побудовано окрему, ніби “національну” школу, в противагу до “парафіяльної”.

Будова церкви в розумінні того часопису - це зайва витрата грошей на “купу цегли”. Почав священик (в 1970 рр) організувати молодь біля УКЦеркви, то зі сторінок “ВД” посыпались інсинуації проти активізації молоді під крилами УКЦеркви й здорову ініціативу вбито ще в зародку, а про те, сотні української молоді в Сіднеї пропадає для Церкви й України , - він мовчить!...

Створив священик Братську кредитівку в рямцях своєї парафії, то він висмівав це як НЕ “всенациональну” установу. Коли ж, по 10-ти літах священик хотів змінити частину дирекції тої кредитівки і провітрити нездорову атмосферу в ній, то він, при помочі інсинуацій і явної неправди, звів з пантелику непоінформованих членів кредитівки і вирвав її тоді (в його розумінні вже “громадську” установу) з-під опіки Церкви, 1982 р. Коли ж, по кількох роках, в тій же кредитівці священик викрив надужитя призначеного для Церкви спадку, то він назвав це національною зрадою! І, замість станути в обороні правди і правопорядку в установі, в якій зберігаються людські ощадності, він промовчує факт злочину, закриває його серпанком таємничості і намагається узаконити беззаконня!...

Щобільше, він не вагається підшептувати, що наче б то священик, який

заснував кредитівку, - хоче її завалити... Якщо справді священик хотів би "завалити" ту кредитівку, то міг був зробити це на другий день по Загальних Зборах її, в 1982 р. Він того не зробив, а навпаки, казав і писав:..." підшепти і побоювання декого, що я хочу ту спілку "завалити", були й осталися необосновані злосливі. Бо валити те, що з таким великим трудом священик і вірні в рямцях нашої парафії збудували, було б безглуздям, а то й злочином. Життєвий жедосвід учиє, що навіть найкращі будови та інституції з часом потребують бодай частинного оновлення. На мою гадку, такого оновлення потребує й Українська Кредитова Спілка "Карпати". Так я писав мин. року. Це саме повторюю, і то підкреслено, і цього року: Кредитівку "Карпати" треба уздоровити, оновити, провітрити..." (гл."ДВісті", 12.8.1984р.). Але "ВД" того не хоче бачити, а навпаки, той часопис свідомо публікує неправду, щоб викликати анімозію до немилого йому священика. В чиїм інтересі це робиться, не важко вгадати.

О, TEMPORA, O MORES! сказав би і сьогодні Ціцерон. Бо, коли глядиш на публичну еквілібристику того часопису й пасивне споглядання на неї української спільноти в Австралії, то перестаєш дивуватися, чому в нас немає пошани до свого авторитету, толеранції до інакодумаючого, згоди, єдності, а вслід за тим і спільногого досягнення на різних полях та перемоги над ворогами! Бо все це таке маленьке, таке пересічне, таке короткозоре, таке забріхане й засліплене! І сумно, і стидно, і страшно! До чого це все доведе?! Сліпий бо сліпого водить!... Час бо вже прозріти, спам'ятатися і бути людьми! *o.Іван Шевцов* "...

Після цього, п.В.Шумський помістив на першій сторінці "Вільної Думки"

Відкритий Лист: Отцеві І.Шевцеву, парохові УКЦ в Сіднеї, 10.12.1986 р.
на що оїш не відповідав, вдоволений тим, що п. В.Ш. уперше видрукував закиди проти нього).

*

Лідкомб, 19.5.2002. Прийняття у 80-ліття Редактора Володимира Шумського

(Слово оішевців):

Шановний Соленнізант з Родиною, Всечесні Отці, Достойний Генеральний Конзуле України, Шановні Гости.

Може дехто дивується моїй присутності на цій імпрезі, бо наше взаємне відношення з сьогоднішнім Соленнізантом, багатьом здавалося напруженим.

Одержаніши запрошення напередодні Великодня - Празника прощення і любові близнього, - я рішив взяти участь у відзначенні 80-ліття редактора Володимира Шумського, НЕ як Аятоля чи "маленький Хомейні", але Як священик, який все ще нетратить надії на поворот 80-літнього раба Божого Володимира Шумського до своєї Церкви та щоб висловити своє признання для нього за його понад-п'ятдесятилітні зусилля берегти українську спільноту в Австралії від духової і політичної сплячки.

Наше дотеперішнє суперництво за моральний вплив на українську спільноту в Сіднеї завершилось щасливо, без кровопролиття: оба ми в праці знемощіли, постаріли; а наші змагання за незалежність Українського Народу й Церкви, за які ми боролись -(п.Володимир на шпалтах часопису "Вільна Думка", а я з амвону церкви св. Андрія в Лідкомбі) - теж завершенні. Новий єпископ заборонив мені говорити правду публично, а редактор Шумський настражений судами рівно ж перестав писати про болючі церковні справи.

То ж, я дякую організаторам сьогоднішнього Свята за нагоду побажати Соленізантові прожити ще 80 літ, за покуту і редакторські виступи проти мене у "Вільний Думці". Про це я хочу забути й обнимаю його, як Друга. Дякую за увагу. *oish*")

кінець

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ПРЕСИ (АСОЦІАЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ПРЕСИ)

Розсіяння українських скитальців та умовини їхнього життя на чужині зумовили конечність постання теж церковної (католицької) преси в різних країнах поселення. Звичайно, кожний єпископ у своїй єпархії ставався мати свій пресовий орган. І так, е 1950 рр. в Канаді появлялися тижневики: "Наша Мета" в Торонто, "Едмонтонські Вісті" в Едмонтоні, "Поступ" у Вінніпегу, Василіянський місячник "Світло", Редемптористський "Голос Спасителя" і ін., а в США, у Філадельфії : спочатку "ШЛЯХ" та "Америка" з англомовними додатками; в Німеччині "Християнський Голос"; в Англії "Наша Церква"; в Бельгії: "Голос Христа Чоловіколюбця", у Франції "Слідами Малої Святої" (вид.о.В.Прокопів) та ін. періодичні й неперіодичні видання. Їх наявність потребувала координації спільноти діяльності а вже зокрема представництва на зовні, в лоні Світової Асоціації Католицької Преси. Все це зумовило постання Об'єднання, (з часом перезваного) -Асоціації Української Католицької Преси, у Філадельфії, США. Ось, Головний її провід (червень, 1954 р): Голова - Др Григорій Лужницький; Місто-голова - Всч. о. Бернард Дрібненький ЧСВВ; секретар - Др Анатоль Базилевич; скарбник - О.Копачева. Референти: Всч. о. Ізидор Нагаєвський, Др Петро Ісаїв, о.др Іриней Назарко ЧСВВ, о.Семен Іжик. Авдитори: о.Петро Хомин, др Лев Мидловський, Олександр Мох. Товариський суд: о.др Андрій Труш ЧСВВ, о.Володимир Андрушків, Ярослав Чума. Адреси ОУКП(1954р): 817 N. Franklin St. Philadelphia 23.PA. USA і 286 Lisgar St.Toronto.Ont.Canada

Моє відношення до ОУКП, як редактора журналу "Наша Церква", в Лондоні, (спочатку, від 1.3.1953 р., як місячного додатку до тижневика "Християнський Голос" у Німеччині, а від травня 1954 р., як самостійного місячника, з часом квартальника, видаваного в Англії, Генеральним Вікаріятом Апост. Візитатора (Преосвіц.Івана Бучка) що став Органом Католицької Акції серед вірних Українців в Європейському Екзархаті.

Як редактор того місячника-журнала, в складі представництва англійської католицької преси я брав участь у Конгресі Катол. Преси в Парижі 1954 р.(розуміється, на Конгресі я долучився до складу Делегації від Української Католицької Преси) . Після цього я одержав від ред. Л.Мидловського (ред. "Шляху", у Філадельфії) слід. листа (від:6.6.1954):

"Слава Ісусу Христу! Високопреподобний Отче Докторе, Впершу чергу висловлюю Вам в імені Проводу нашої Асоціації і від себе особисто сердечну подяку, що Ви були ласкаві взяти участь у складі нашої делегації на ІУ-ому Міжнародному Конгресі Католицької Преси в Парижі.

Сподіваючись, що Ви, Отче Докторе, схочете бути членом нашої Асоціації,

прохаю прислати нам формальну заяву вступу з Вашим коротким життєписом.

Провід нашої Асоціації рішив скликати в перших днях липня, ц.р. свій З'їзд в Торонто, якщо не буде технічних перешкод. Тому прошу ласкаво прислати нам свої завваги, побажання і конкретні пропозиції, зокрема щодо пляну праці на майбутнє, приступлення нашої Асоціації до Міжнародної Унії Католицьких Журналістів, розгорнення гашої чужомовної інформативної служби ітп.

Очікуючи ласкавої відповіді, залишаюся з глибоким поважанням, Лев Мідловський" NB: З того часу почався мій зв'язок з Гол. Управою УКАП - о.І. Ш.).

*

Моя відповідь: " СІХ! Лондон, 12 червня, 1954. Вельмишановний Пане Докторе, За Ваше цінне письмо до мене з дня 6 ц.м. дуже дякую! В залученні посилаю мій короткий життєпис і формальну заяву-прохання про приняття мене в члени Об'єднання УКПреси, яку очолюєте. Залучаю теж по два примірники кожного числа досі редактованого мною релігійного місячника "Наша Церква". Мені прикро, що не можу послужити Вам річевими заввагами відносно далішої діяльності Об'єднання УКПреси, а це з уваги на моє необзаномлення з проробленою досі працею Об'єднання і середниками, якими воно розпоряджає, зокрема ж з уваги на мій стан непрофесійного журналіста. Всежтаки осмілююсь піддати під Вашу ласкову увагу такі мої міркування відносно далішої праці Об'єднання.

1) Якщо Об'єднання УКПреси досі не було членом Міжнародної Унії Катол. Журналістів, то ним воно повинно стати чимскорше. 2) Без сумніву, що попри нашу працю на внутрішньому відтинку католицького фронту, являється величезна потреба чужомовної, зокрема ж англомовної інформації чужинців про українські релігійні проблеми. Треба однак глибоко застановитись над її формою.

На мою скромну гадку варто було б застановитись над видаванням чужомовного періодика, напр. місячника, в роді "Юкреніен Обсервер" - в Англії, "Юкрен Лібр" у Франції, або "Юкранія Лібр" в Аргентині, а якщо це було б неможливим, то принайменше над видаванням якогось б'юлетеню в роді "Юкреніен Б'юлетен" УККомітету в США. Такий періодик повинен бути один на Америку, Канаду і Європу. Це повинно бути в інтересі окремих наших Єпархів і їх треба про це відповідно переконати. Творити окремі чужомовні "б'юлетені" з тою самою ціллю в окремих країнах вважаю зайвим і шкідливим для нас самих. Такий спільнний журнал мусів би мати окремого сталого дописувача в кожній Європейській країні, або й співредактора новинок і проблематики релігійного життя українців в Європі. Це саме можна зробити з Австралією і іншими країнами. Але робити треба.

В такому журналі повинні бути трактовані першусього теми богословського та українського обрядового характеру, питання з'єднання українських Церков ітп. Пропаганда на другому місці. Окремі сторінки того журналіка (буде він в англійській чи французькій мові) належало б посвятити хроніці й обговорюванню чи радше інформаціям про актуальний стан Української Католицької Церкви в Краю і на чужині в окремих країнах, виключаючи при цьому всякі інформації вузького, льокального характеру.

Так впоряджений журнал давав би змогу кинути більше світла і познайомити чужинців з внутрішньою проблематикою Української Католицької Церкви, познайомити їх з нашими проблемами богословськими та обрядовими, де українці самі говорили б про своє християнство і його початки, про свої ікони, про свій обряд,

про з'єднення Церков ітп., та давали б своє наслідження - правдиве розуміння релігійних проблем та інформації в сьогоднішній Україні.

3) Творити окреме Пресове (Українське) Католицьке Б'юро, привело б до зважового витрачування і так слабих сил і кадрів якими розпоряджаємо сьогодні. Таке "бюро" вимагало б окремого і фахового персоналу, а понад усе: багато грошей. Його існування було б недоцільним, бо вістки про українські церковні справи в Україні і так нам приходиться черпати з чужих агенцій. В хиба ж не булемо їм давати їхні речі лише пережувані нами? Зрештою, таких вісток з України приходить дуже мало, а наше релігійне життя на еміграції теж не дуже багате на цікаві для чужинців вістки й осяги, щоб для його розголосування творити окреме пресове бюро. Пишу про цю справу ширше, бо за створенням такого інформативного Б'юра в Англії, і то здається мені за Вашим відомом, Вельмишановний Пане Докторе, побивається п.І.Голубович. Знаючи обставини цього терену і сили якими розпоряджаємо не лише тут, але і в Європі, я відпекуюсь від участі і творення загаданого "б'юра", хоч сам Преосвіщ. Владика Іван Бучко хотів би таке "бюро" враз з "б'юлетенем" тут бачити.

Вважаю, що найкраще зробити щось одне, хоч би і в Америці, чи Канаді, а воно вже матиме свою вартість і для нас в Європі. Розуміється, що редактори такого понадкраєвого, чи радше, понад-дієзезального - захристиянського журналу мусіли б руководитись лише добром цілості - Української Католицької Церкви і Народу. Остаюсь з глибокою пошаною і християнським привітом, Ваш у Христі: о.Іван Шевців".

*

І ПРОХАННЯ: "СІХ. Лондон, 12 червня, 1954. До Хвального Об'єднання УКПреси:. Оцім прошу ласкаво приняти мене в члени Об'єднання Української Католицької Преси. Рівночасно заявляю мою готовість, як член Об'єднання УКПреси, по моїм спроможностям всюди служити пером для добра Української Католицької Церкви і для добра українського народу.

В залученні пересилаю мій короткий життєпис, а окремою посилкою кілька чисел редакованого мною досі релігійного місячника "Наша Церква". Остаюсь з глибокою пошаною і християнським привітом, Ваш у Христі: о.Іван Шевців".

*

ПС. Не знаю, як це склалося і з чиєї вини, (якщо взагалі така була), наша тодішня кореспонденція обірвалась і щойно з м. травня, (15.5) 1957 р., в моїм "архіві" осталось цикlostилеве Повідомлення Головної Управи ОУКП про II-ї Заг.Збори ОУКП, в Торонто, 29 червня, 1957р. і копія Статуту ОУКП, а потім: Обіжний Лист АУКП, ч.3.1958, 25.1.1959 і 31.12.1959, Статут Міжнародної Федерації Католицьких Журналістів і Лист в справі пожвавлення співпраці АУКП (під новою назвою: Асоціація) з Міжнародною Унією Католицької Преси. Згаданих документів не переписую, бо вірю, що той, хто писатиме Історію ОУКП найде їх в архіві тої Асоціації, в США чи Канаді. (В м. травні 1959р. я переїхав на душпастирську працю в Австралії. оіш). Дальша моя кореспонденція з Управою АУКП (збережена в моєм "архіві" аж до 1973 р.) виглядала, як слідує:

*

"Сідней, 10 березня, 1960р. До Хвальної Управи АУКП у Філадельфії. Вельмишановні Панове, Оцім прошу приняти мене в ряди фізичних членів Асоціації УКП. Називаюсь: о.Іван Шевців, нар. у с. Гарбузів, Зборів, 1.11.1926 р. Богословські студії

кінчив у Римі в рр.1945-52. В рр. 1953-57 був Редактором журналу "Наша Церква" в Англії. Мої статті, крім "НЦ", друкувались ще в "Християнськім Голосі", "Українській Думці", "Визвольному Шляху", "Юренієн Рев'ю" та "Унітас" під моїм правдивим прізвищем, або під асевдом І.Лукавецький, та ін. До речі, у Вас повинні бути мої дані подані Вам попередніми роками. Шкода, що я дотепер чомусь не міг ввійти в тісний контакт з Вами, хоч так багато чого хотілося б спільно робити.

Рівночасно зголошую в ряди правних членів Асоціації УКП новостворене Видавництво "Церква і Життя" (покищо видає релігійний журнал цієї ж назви) на терені Австралії. Адреса Видавництва "Церква і Життя" та, що й моя на зворотній стороні цього листа.(Church and Life, 57 Church Street, Lidcombe, NSW, Australia.

Вважаю себе членом АУКП від її початків й прошу ласкаво визначити мені висоту належної Вам суми за членську вкладку. Рівно ж прошу прислати мені Статути АУКП, бо одержані давніше, мабуть десь затратилися під час різних переправ. - Згадуєте про 2 членів АУКП в Австралії. Чи можете мені сказати, хто вони, щоб евентуально, я міг ввійти з ними в контакт і створити Філію АУКП на терені Австралії. Рівно ж прошу ласкаво прислати мені книжку п.Ред.Л.Мідловського про переслідування нашої Церкви. Належитість вирівнаю. Остаючись з високою пошаною і христ.привітом, Ваш: *oіц*".

*

"Філадельфія, дня 15 березня, 1960. (Власноручний лист д-ра Л.Мідловського) Всечесніший Отче Редакторе, Щиро радію, що врешті Ви відізвались до нас з далекої Австралії. Вашу адресу(не знаючи правильну, бо Sacred Heart Monastery. Kensington) я віднайшов у календарі "Голосу Спасителя" і відразу спрямував туди висилку "Шляху:. З наших двох членів в Австралії є якраз Ви, Отче Редакторе, бо прийнято Вас в члени АУКП ще 18 червня 1954. Другим членом там є п. д-р Іван Рибчин, St. Paul's Colledge, Mona Vale, NSW, який формально є навіть представником АУКП в Австралії, однак уже кілька років, на жаль, ні слова не відповідає на наші листи й не проявляє діяльності. А нам залежить, щоб в Австралії збільшили членство й створити Філію АУКП. Отже, добре, що маємо контакт з Вами, Отче Редакторе, бо це дасть нам змогу наладнати тепер там справу. - Та за чергою. Передусім сердечно gratulлюю за створення В-ва "Церква і Життя" і до видання такого ж імені журналу. Щастя, Боже! Видавництво стає правним членом АУКП. Як часто виходить журнал і в якому об'ємі?

На членів АУКП в Австралії пропонував нам п. ред.І.Дурбак, який звідти переселився сюди: о.Ю.Сполітакевича, проф. Т.Ляховича, д-ра Е. Завалинського, проф. М. Федусевича, п. Т. Пасічинського й М.Лапку. Нікого не знаю з них, а кожний з них мусить

мати двох ручителів. Якщо можете за якогось ручити на заяві вступу своїм підписом, того зможемо прийняти в члени. Та передусім прошу ласкаво сконтактуватися з д-ром І. Рибчином, чи він бажає і має змогу бути надалі представником АУКП в Австралії. Якщо ні, то члено звільнимо його з цього обов'язку. А тоді попрохаємо Вас перебрати це на себе, приєднати членів і зорганізувати філію АУКП в Австралії.

На жаль, моєї книжки вже нема тут у продажі й не можу сам дістати її, бо покищо не мали вже в В-ві. Очікували, що може будуть звороти від кольпортерів. На кожний випадок прошу спробувати й написати за нею до Ukrainian Information Service, 28 Minster Road, London, N.W. 2, England. Як бажаєте дістати членську

легітимацію (коштує 1 долар звич.поштою оплата), то прошу прислати свою світлину (формату завбільшки 2x1 і 2/Зінч.)

Дня 6 листопада 1961 сповниться 150 літ від народження о.М.Шашкевича. АУКП

уже заздалегідь ініціює справу гідного відзначення цих роковин. Прошу мати це на увазі, бо стосується воно також наших діяспор в Австралії. Окремо напишу до Ексцептенції Преосв. Єпископа Кир Івана, як лише впораюся з іншою, тепер ще актуальнішою справою, яку з'ясовую в залученому заклици. В цьому ділі маю до Вас, Отче Редакторе, спеціальне прохання. А саме: ласкати напишіть докладну інформацію в формі короткої статті, або й у формі інтерв'ю з нашим Владикою про подію 11 квітня, 1945 р. і її консеквенції, та прошу додати всіх зусиль, щоб тамошня католицька пресова агенція опублікувала це в своїм б'юлетені для австралійських часописів. А якщо нема там прес. катол. агенції, то прошу вмістити це в кількох центральних катол. часописах англомовних. Згодом прошу прислати мені для архіву дотичний витинок з часопису або пресового б'юлетина. Долучую зразок заяви вступу (обтягти, щоб лист не був затяжкий) з якого прошу видрукувати потрібну скількість примірників. Залишаюся з глибокою пошаною і шлю християнський привіт. Вкладка за фізичних членів в ЗСА і Канаді обов'язує від 1951р. річно чотири доляри. Правні члени: 10.00 дол. річно. Поза ЗСА й Канадою це залежить від доброї волі і спромоги члена. **Лев Мидловський.**"(NB: Всі листи ред.Л.Мидловський писав рукою).

*

“CIX. Сідней, 7 липня, 1960. Вельмишановний і Дорогий Пане Докторе, Дуже дякую за цінне письмо з дня 15 березня, ц.р., та за Грамоту для журнала “Церква і Життя”. Простіть, що заледви сьогодні відписую. Меа кульпа!

З д-ром І. Рибчиним, дотеперішнім представником АУКП я говорив. Він готовий дальнє співпрацювати з АУКП, але до організації Філії АУКП в Австралії братись не буде. Після одержання уповноваження від Вас, я радо приступлю до організації Філії АУКП в Австралії. До членства в ній мені рекомендують таких осіб: о.д-р П. Дячишин, М.Федусевич, Е. Завалинський, Т. Ляхович, М.Лапка, І. Гнатович, Ю. Венгльовський, Т. Пасічинський, І. Рибчин.

Журнал “Церква і Життя” покищо появляється як квартальник. Від слідуючого числа - це вже орган Апост. Екзархату в Австралії. Матиме 32 ст. друку. Тут українська друкарська штука ще в пеленках і дуже дорого оплачується, а покупців на українську пресу мало.

На жаль, внаслідок перевантаження іншими душпастирськими обов'язками (у нас будується церква, а нас лиш двох до обслуги терену величини Англії), я не вспів сконтактуватись з католицьким Видавництвом “Кетолік Віклі” щодо статті про переслідування нашої Церкви. Там замітка була написана кимось з австралійців. Навіть українська місцева “Вільна Думка” не вважала за вказане помістити мою статтю про ці трагічні роковини, а помістила - передрукувала еляборат Р.Єндика з Мюнхену. На українському ґрунті в Австралії, треба ще пропихати слово католик, католицький, таке тут усе таборово-соборницьке є супер-патріотичне.

Поволи розбудовую католицьку пресу й організації молоді: “Обнову” та ін. Тут дуже тяжкі умовини для всякої праці з уваги на велике розпорощення і матеріялізм наших людей, а зокрема на розсвареність і пасивність інтелігенції.

Щодо роковин Шевченка й Шашкевича, то радо зробимо усе можливе (вірю,

що до того часу буде в нас Філія АУКП), щоб їх гідно відзначити.

В залученні посилаю мою знімку до членської виказки. Грошову належитість за виказку і Грамоту пришлю при найближчій нагоді разом. За дальшу висилку "Обіжника АУКП" та вдержування зі мною контакту буду дуже вдячний. Чи маю приступати до створення Філії АУКП? - Здоровлю широко й остаюсь з правдивою до Вас пошаною і християнським привітом, о.Іван Шевців". (ВШ Пан:Д-р Л.Мидловський, Голова АУКП).

*

АСОЦІЯЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ПРЕСИ (Member of the Union Internationale de la Presse Catholique, Paris) Президія: Президент: Д-р Л. Мидловський, Віце-през.Василь Качмар, Секретар -Микола Вайда; Філадельфія, США, дня 15 липня, 1960: Слава Ісусу Христу! **ПОВНОВЛАСТЬ.**

Отсім уповноважнююмо Всч. о. редактора Івана Шевціва заснувати Філію Асоціації Української Католицької Преси, оформити її і розгорнути діяльність. До Філії АУКП в Австралії може о. ред. І. Шевців приймати членів, даючи свою поруку за них а Головна Управа АУКП згодом на своєму черговому засіданні, формально потвердить їх прийняття в члени АУКП, перевіривши заяви вступу й життєписи. Підписи: Микола Вайда і Лев Мидловський. А даліше: "Всечесніший Отче Редакторе, Сердечне Спасибіг за цінного листа з 7 ц.м., а зокрема я вдячний за готовість зорганізувати Філію АУКП в Австралії. Окремо, звичайно поштою посилаю "Обіжний Лист" зі статтею про Ювілей о.М.Шашкевича, 10 примірників статуту й одну заяву вступу, як взірець, бо нам забракло. На основі цього взірця прошу виготовити собі заяви вступу для кандидатів в члени АУКП.

Для нас міродатна буде порука за них Отця Редактора. Важливе, щоб Філія АУКП, по змозі, незабаром помалу розпочала діяльність, бо 22 жовтня 1960 відбудуться у Філадельфії 3-ті Загальні Збори АУКП. В них прошу взяти участь, очевидно кореспонденційним способом або через заступство. Зокрема прошу визначити когось в ЗДА чи Канаді, що заступав би на Заг. Зборах В-во "Церква і Життя". Не мусить це бути

навіть член АУКП, тільки щоб мав письмову повновласть. Також прошу ласково подати завваги до діяльності АУКП, пропозиції на майбутнє, в тому також щодо зміни Статуту

(особливо про перебудову АУКП на федераційних основах: самостійні Філії об'єднані

під проводом Гол. Управи, але й водночас з власними філіяльними управами), щодо складу майбутньої Гол. Управи тощо. Легітимацію заличу.

Тут також є разючі прояви збайдужіння або гурра-патріотичного політиканства. Надмірний добробут є небезпечний так само як і політичні діячі без належної підготови до політики. Однак серед молоді маємо чимало надійного елементу, що не має партійницьких упереджень і ставиться поважно до наших актуальних життєвих справ.

Долучую тут витинок з "Америки" з новинкою про наш Літературний Конкурс і ввічливо прохаю ласково вмістити її в журналі "Церква і Життя", по змозі, товстим друком і на видному місці. Бажаю дальших успіхів у важливій праці серед наших вірних в далекій Австралії, зокрема в ділянці друкованого слова й релігійного виховання молоді. Щасти Боже! Залишаюсь з глибоким поважанням, Лев Мидловський"(власнор.лист-іош).

*

Початки Філії АУКП в Австралії; Лист до кандидатів у члени Філії АУКП в Австралії: проф. Е. Завалинський, проф. Т.Ляхович, проф. Я.Савчак, п.Ю.Венгльовський (Мельбурн), о.І.Бовден (Ньюкастль), М.Лапка, І.Гнатович, Б.Рудко (Аделяїда), проф.М.Федусевич і проф.І.Рибчин (Сідней): “СІХ. Сідней, 31 серпня, 1960. Високоповажаний Пане, Як член Асоціації Української Католицької Преси та її представник в Австралії, маю шану запросити Вас оцим письмом до членства в АУКП, В залученні посилаю Вам статут АУКП для Вашого ласкавого ознайомлення з її цілями. Буду дуже вдячний, якщо після ознайомлення зі статутом АУКП, схочете ласкаво виповнити “Заяву вступу в члени АУКП” та переслати на мою адресу.

З уваги на це, що Загальні Збори АУКП відбудуться дня 22.10.ц.р. у Філадельфії, США, я буду дуже вдячний, якщо схочете прислати мені Вашу ласкаву відповідь до кінця м.вересня, ц.р, В тій цілі залучую окрему коперту. Ваша участь в АУКП допоможе нам створити Філію АУКП в Австралії та взяти участь у згаданих З.З. АУКП через нашого заступника, п. П.Ісаїва, редактора “Шляху”.

При цій нагоді запрошую Вас до ласкавої співпраці на сторінках церковно-релігійного журнала-квартальника “Церква і Життя”, що появляється на терені Австралії. Тематика журнала релігійна, радше освідомлюючого, поучаючого характеру. Оказові числа журнала посилаю Вам окремо.

Пишіть про все, що на Вашу гадку могло б бути виховним і заразом цікавим для загалу вірних Української Католицької Церкви, маючи на увазі їхній інтелектуальний рівень, який Вам відомий. Остаюсь з високою до Вас пошаною і християнським привітом, відданий в Христі: *о.І.Шевців*”.

*

Асоціація Української Католицької Преси в Австралії: “Заява вступу в члени АУКП:

Ознайомившись зі статутом Асоціації Української Католицької Преси (АУКП), прохаю приняти мене в її члени. Заявляю, що сповнятиму мої членські обов’язки згідно зі статутом, постановами Загальних Зборів і рішеннями керівних органів АУКП. До цієї Заяви долучаю мій короткий життєпис. Дня...: підпис, адреса. Принято в члени (дата).”

*

Відповіді членів: а) проф. Т. Ляхович, Мельбурн: ”Високопреподобний Отче, Щиро дякую за листа і залучені анкети. Я трохи спізнився з відповіддю, але думаю, що ще не запізно. Я щиро вітаю працю ВПреп. Отця в напрямі створення АУКП на терені Австралії як рівнож видавання журналу “Церква і Життя”. Я завсіди був тої думки що нам потрібно тут в Австралії журналу який повинен опертися на поважну Інституцію. Прошу мені присилати “Церква і Життя” а я сейчас по одержанні числа виплати передплату. Залучую рівнож підписану анкету і мій життєпис. Мельбурн, 8/9/1960. Т. Ляхович; б) Д-р Іван Рибчин, Сідней: 8 вересня 1960. ”Всечесніший Отче, В залученні пересилаю заяву вступу в члени Асоціації Укр.Кат. Преси.. Рівночасно звертаюсь до Вас з проханням, щоб Ви були ласкаві вступити у звичайні члени Австралійського Наукового Товариства ім.Шевченка. Залучую членську заяву. З глибокю до Вас пошаною: Ваш Іван Рибчин”; в) проф. Мирон Федусевич, Сідней (Овбурн), 15.9.1960: “Сл.Іс.Хр. Всечесніший і Достойний Отче, Дуже дякую за Ваш гарний лист до мене та за присланий до перегляду статут Асоц. Укр.Кат. Преси з пропозицією вступити в її члени.

Після кількратного прочитання уставу прийшов я до переконання, що на основі #6 уст.б) я, як старий піяк не міг би вже виявиться корисним для АУКП, бо мало і рідко пишу, а як член-кандидат без активного й пасивного права голосування мусів би і надальше остати мовчазним членом, який не всілі навіть порадою послужити. Через це при моєму вже заавансованому віці 70 років важко мені було б дігнати в заслугах моїх колишніх учнів чи їх ровесників таких, як Др Г. Лужницький, Др Петро Ісаїв, Ол. Мож і ін., що то в 1920 р. в академічній гімназії у Львові - в часі наших визвольних змагань на всі фронти - клали перші основи під нову тоді католицьку організацію молоді під кермою о.Маркевича.

І саме з цього приводу, через різні неправдиві доноси та оскарження, в мене через 40 років позістали на жаль погані, хоч уповні мною незавинені прикрі спогади. З вісловами пошани до Вас та з християнським поздоровленням - **Мирон Федусевич**".

*

Адресат: д-р Лев Мідловський, Президент АУКП, Філадельфія, США: (Лист оіш):

"Слава Ісусу Христу! Сідней, 22 вересня, 1960. Вельмишановний Пане Докторе,
Дуже дякую за Вашого цінного листа з дня 15.7.ц.р. та за повновласть для мене заснувати Філію АУКП в Австралії. Статути і звяви я також одержав за що рівно ж прошу приняти мою щиру подяку.

В міжчасі я ввійшов у контакт із десятком осіб на терені Австралії та запросив їх до участі в АУКП. Прислані заяви і життєписи висилаю Вам у залученні та особисто поручаю згаданих кандидатів у члени АУКП. Життєпис проф. І.Рибчина мабуть у Вас є, бо він мені його не прислав.

Я звернувся до п.д-ра П.Ісаїва, редактора "Шляху", щоб він був представником-заступником Видавництва "Церква і Життя" на 3-тих Зв.Зборах АУКП.

Я особисто прихильяюсь до думки про перебудову АУКП на федеративних основах, з окремими Філіями в різних країнах. при чому поодинокі Філії мали б свої окремі управи і вели б дещо самостійну діяльність на своїх теренах.

Окремо, через банк, я вислав на Ваше ім'я суму 20 доларів, з того: 10 дол.- вкладка від В-ва "Церква і Життя" за 1960-61р., 8 дол. моя особиста вкладка та належитість за членську виказку, і 2 дол. на фонд "Обіжного Листа".

Буду вдячний, якщо схочете ласково повідомити мене про евентуальне приняття рекомендованих мною членів, щоб я у свою чергу міг їх про це повідомити, та, евентуально, приступити до оснування Філії АУКП в країні кенгуру - Австралії. Дякую за дотеперішню прихильність і співпрацю та остаюсь з глибокою до Вас пошаною і християнським привітом, відданий в Христі: *o.Іван Шевців*."

*

i: Лист оіш до д-ра П.Ісаїва, щоб був представником Вид-ва "ЦіЖ" на 3.З.АУКП:

"CIX! Сідней, 22 вересня, 1960. Вельмишановний Пане Докторе, Оцим звертаюсь до Вас з ласкавим проханням бути заступником Видавництва "Церква і Життя" в Австралії на 3-тих Зв.Зборах АУКП у Філадельфії, дня 22.10.ц.р. Після Вашої ласкавої згоди на оце мое прохання-пропозицію, я уповноважнюю Вас бути представником Видавництва "Церква і Життя" на згаданих Загальних Зборах АУКП. За ласкаву прислугу буду дуже вдячний.

Для Вашої інформації подаю: Видавництво "Церква і Життя" почало

існувати від березня 1960 р. і видає журнал (покищо квартальник) тої ж назви, який від липня ц.р. є органом Апостольського Екзархату для українців в Австралії. Перше число журнала (24 ст.) з'явилось у квітні, 1960, II-ге в липні (32ст), третє з'явиться в м.жовтні ц.р.у 3.000.

Ціль журналу: релігійне освідомлення вірних і виховання світських апостолів....о.іш".

*

Лист ред.Л.Мидловського до оіш: 26 вересня 1960. Всечесніший Отче Редакторе, За одержаного сьогодні і приязного листа враз із залиучниками і цікавими інформаціями висловлюю сердечне Спасибіг. Вдячний я за Ваш ласкавий труд для справ АУКП.

Всі кандидати в члени будуть, розуміється, прийняті, бо Ваша, Отче Редакторе, запорука вповні вистарчає для оформлення їхнього членства. Зробимо це на найближчому засіданні Головної Управи АУКП, яке повинно відбутися ще перед Загальними Зборами.

Його речення не устійнено ще. Однак прошу, по змозі, вже ласкаво приступити до засновання Філії АУКП в Австралії, щоб вона могла незабаром розпочати свою діяльність.

Проф.І.Рибчин є з давнішого часу членом АУКП. Хоч д-р П.Ісаїв не дістав письма від Отця Редактора, але в відповідь на моє повідомлення - на основі листа Отця Редактора до мене, заявив, що на загальних зборах АУКП заступатиме Видавництво "Церква і Життя", як представник правного члена. Він прохаче тільки подати йому вказівки, тобто, завваги, пропозиції тощо, щоб знати як і чим керуватися.

Пасус з листа Отця Редактора про перебудову АУКП на федеративних основах я дозволю собі переписати й передам голові Статутової Комісії, ред. В.Качмареві. Це є підтримка для моєї пропозиції в цьому напрямі. Як одержу гроші, доручу їх нашому скарбникові мг-рові І.Головінському, який виставить посвідку і пішли її Отцеві Редакторові.

Покищо захворіла моя дружина й мама наших дітей. Сердешна перейшла тяжку операцію

19 ц.м. Уже перед операцією мусіли дати їй три трансфузії крові. По операції мала великі болі, на які небагато помогали усмирючі інєкції. Болі тривають далі, в крім того терпить на безсонницю, яка ще більше ослаблює. Її стан поважний. Прошу вибачити, що про свої приватні справи згадую, але роблю це тому, бо при тому прошу Отця Редактора помолитися за виздоровлення моєї дружини. Тільки уповання на Боже милосердя дає мені надію, що дружина зможе прийти до здоров'я. Залишаюсь з глибокою повагою і шлю щирій християнський привіт. Вам відданий: Лев Мидловський".

*

"СІХ.Філлядельфія, дня 7 жовтня 1960. Всечесніший Отче Редакторе, Визначене на 24, м.м. засідання Головної Управи АУКП, могло відбутися щойно сьогодні й на ньому однодушно прийнято в члени нашої Асоціації: 1) Всв.о.д-ра П.Дячишина; 2) проф. Т.Ляховича; 3) мг-ра М.Лапку. Їх вітаємо в наших рядах і прохачемо, щоб при нагоді ласкаво

подали додатково до своїх життєписів деякі дані про свою журналістичну чи пак публіцистичну працю, себто, коли і до яких часописів дописували. Вони вже можуть узяти участь в наших Заг. Зборах 22 ц.м.кореспонденційним способом (написавши нам впору свої завваги і пропозиції), або передавши тут комусь свої повновласті. Як

я згадував, проф. І.Рибчин уже є членом АУКП.Залишаюсь з глибоким поважанням.Л. Мидловський”.

*

“Філадельфія, 19 листопада 1960. Всечесніший Отче Редакторе, Гроші одержав

В залученні посилаю новосформульований Статут АУКП... Можливо, що в Австралії вже засновано Філію АУКП. Якщо так, то прошу ласкати повідомити нас.. Тоді подали б ми допис до преси. Створення Філії АУКП в Австралії матиме поважне значення для нашої організації, як ціlostі, а водночас також для Вашого австралійського терену. Залишаюсь з глибоким поважанням. Лев Мидловський”, в.р..

*

“Христос Раждається. Філадельфія 15 січня 1961. Всечесніший Отче Редакторе, Ще 19 листопада 1960 написав я листа до Вас і водночас післав новосформульований статут АУКП. Згодом, 30 листопада, 1960 я дістав посвідки від нашого скарбника, п.мг-ра І.Головінського (який живе поза Філадельфією) на одержані від Отця Редактора гроші.

Однак не посилив посвідок, сподіваючись на відповідь від Вас. Та її нема покищо. Розумію, що в тамошніх умовинах душпастирювання на великому просторі при одночасному редактуванні журналу, бракує просто часу на кореспонденцію.

Повідомляю, що в Канаді вже заснували Філію АУКП. Дотичний витинок часопису, де є вістка про це, долуручую. Сподіваюся, що незабаром пощастить Вам, Отче Редакторе, заснувати Філію нашої Асоціації також в Австралії. Якщо це діло буде довершене, прошу ласкати повідомити мене.... У нас тут жалоба по бл.п. ВПреосв. Митрополитові Кир Константинові. Несподівана смерть зробила глибоке враження. Навіть чужинці з пошаною згадують Покійного. Сам Апост. Делегат у Вашингтоні, ВПреосв.Архиєп.Е.Ваньоцці заповів свій приїзд на похорон. Бажаю благодатного нового 1961 року, шлю щирий християнським привіт і залишаюся з глибоким поважанням. Лев Мидловський,” в.р.

*

“Сідней, 6 лютого, 1960. ВШановний і Дорогий Пане Редакторе, Оцим потверджую одержання Ваших листів з дня 26.9; 7.10; 19.11 і 15.1. та рівночасно прошу Вашого ласкавого вибачення за таку довгу проволоку з відповіддю на них. Прошу вірити, що сталося це не зі злой волі, а просто через навал многогранної душпастирської праці в австралійських умовах, а останньо й через горяч, яка тут часом досить дошкальна. Тепер, слава Богу, вже по святах, праці менше, то й радо доложу моїх зусиль, щоб бодай кореспонденційно дорогою порозумітись і вимінятись думками із членами АУКП в Австралії та створити її Філію на цім континенті. Про якийнебудь з'їзд членів в наших умовинах просто неможливо й думати. Тут же простори і комунікація тяжка, а літаком надто ще дорога. Думаю, що впродовж найближчих кількох тижнів, а вже певно перед Великоднем цього року в нас постане Філія АУКП.

Ще при кінці вересня зголосився в члени Асоціації др. Е.Завалинський. Його життєпис і заяву вишлю звичайною поштою для остаточного приняття його в члени Асоціації. Вірю, що створення Філії АУКП причиниться до активізації її членів так при Екзархальнім періодику “Церква і Життя”, як рівно ж і при світських органах, а таки, що найбільше побажане і конечне, при місцевих католицьких пресових органах.

Вістку про тяжку хворобу Вашої Дорогої Дружини я приняв із щирим співчуттям і відправив св. Літургію за її виздоровлення. Сумна вістка про смерть митрополита Константина вразила нас усіх тут в Австралії, бо з його відходом ми втратили ще одну передову людину й Великого та Доброго Пастиря. Некролог його з'явиться у березневім числі нашого журнала.

У нас тепер літо й горячо, до того ж “хожденіє з кропилом” висотує не лише піт, але й нерви та сили. Остаюсь з висловом щиріх поздоровлень і христ. привітом. *О.І.Шевців*”.

*

“Рінгвуд, 8.3.61. Всечесніший Отче Докторе, Запізнився я з відповіддю. Хоч вина не моя. Я terribly sorry. Початкові клопоти зі школою, програмами, святами й тп. не лишають багато часу навіть на спання. Я повинен переслати потрібні Вам матеріали вже сьогодні. Я збирав і збираю надальше все, що потрібно, але опрацювати колюмни не зможу перед понеділком - вівторком(субота й неділя шкільні справи). Потрібний Вам матеріал одержите 17.3. в Сіднею Оскільки це було б запізно, прошу мене ввічливо повідомити негайно, хоч би й листом “спешіял дельвери”, щоб я не висилав непотрібно.

Чи було б можливо передати мою статтю для п.Ігнатова (друкар - оіш) безповоредньо через Ексцеленцію? (кир І.Пращка-оіш). Я назагал досить точний і прикро мені, що я запізнив цим разом. На коли буде Вам потрібна стаття про католицьке шкільництво в Австралії? Проф. Савчак не одержав від Вас ніяких анкет ні запрошення до співпраці і Тов.Укр. Журналістів. Він готовий співпрацювати і було б шкода не притягнути його до співпраці. З глибокою пошаною, Ваш: *Е.Завалинський*”.

О.І.Ш. до д-ра Е. Завалинського: “Сідней, 10.3.1961. ВШ. і Дорогий Пане Докторе, Дуже дякую за листа з учора. З уваги на те, що матеріал уже в друку, прошу ласкаво на місці порозумітись із Преосвіщ. Владикою та передати Йому Ваш матеріал якнайскоріше, не пересилаючи його до мене. Поспіх тут обов’язковий і за це буду вдячний.

Прикро мені було довідатися, що проф. Я.Савчак не одержав моого листа і запрошення до АУКП. Оскільки собі пригадую (і в мене це занотовано), що я такого листа вислав з датою 31.8.1960, на рекомендацію Преосвіщ.кір Івана АЕ. Сьогодні ще раз пишу до нього в цій справі. Жду Вашої картки голосування до Управи АУКП в Австралії. Ви останній. Усі інші вже прислали свої голоси. Стаття про катол. шкільництво в Австралії була б мені потрібна на червень цього року. Здоровлю щиро. Ваш: *о.Іван Шевців*”.

*

Лист о.іш до проф. Я.Савчака в Мельбурні: “ВШановний Пане Професоре, Оцим спішусь подати до Вашого ласкавого відома, що Ваша заява вступлення в члени Асоціації Української Католицької Преси була передана мною до Головної Управи АУКП та, та що Ви є принятий і являєтесь членом АУКП. З цієї нагоди прошу приняти мої щирі гратулляції та побажання успіхів у Вашій журналістичній праці на добро українського народу і його Католицької Церкви.

В залученні пересилаю Вам додаток - зміну статуту -, що був принятий на Заг. Зборах АУКП, 22 жовтня ц.р., у Філадельфії, щодо створення Філій АУКП в окремих державах і континентах. Для Вашого ласкавого відома подаю, що Членами АУКП на терені Австралії, крім Вас, є такі панове: Всеєв. о.д-р П. Дячишин, Лідкомб, НПВ; проф. д-р Іван Рибчин; проф.д-р Т.Ляхович, проф. д-р Е.Завалинський,

п.М.Лапка та о.І.Шевців.

Беручи до уваги статут і кількість членів АУКП на терені Австралії, за вказівками д-ра Л. Мидловського, президента АУКП, ми можемо приступати до створення Філії АУКП на що ждуть наші заокеанські колеги.(Недавно постала Філія АУКП в Канаді).

З уваги на велике розсіяння членів АУКП на цьому терені й неможливість відбуття З'їзду (бодай у найближчому часі), я пропоную оцим перевести створення Філії АУКП в Австралії кореспонденційним шляхом. В тій цілі я інтенційно подаю кожному Членові АУКП прізвище й адресу всіх членів АУКП, щоб дати їм змогу для взаємного контакту й порозуміння щодо вибору Управи Філії, яка, на мою гадку, повинна б складатись із 4-ох членів: Голова, заступник г., секретар-скарбник і референт інформації для у. і чужомовної зокрема катол.) преси, при чому дві останні функції є найбільше ділові. В залученні пересилаю кожному Членові АУКП, в а тому й Вам, Листок для голосування, тобто заподання кандидатів до Управи Філії АУКП. Реченець звороту голосів: 20 березня, 1961.

Відповідь прошу присилати на адресу Всеєв.о.д-ра П. Дячишина, якому я пропоную залишити рішення про вибір кандидата у випадку однакової кількості голосів на поодинокого члена і на те саме становище. Пересилаючи й Вам, ВШановний Пане Професоре, Листок Голосування, прошу ласкато, після виповнення його, переслати на адресу Всеєв. о. д-ра П. Дячишина, до 20 березня ц.р., щоб іще перед Великоднем ми створили Філію АУКП в Австралії й почали діяти, як зорганізована одиниця. При цій нагоді пригадую рішення Головної Управи АУКП, щоб у 1961 році відзначити 150-ліття з дня народження о. Маркіяна Шашкевича, та, без сумніву, кожний з нас вважатиме своїм обов'язком причинитися до відзначення 100-ліття смерти Т.Шевченка, пером і словом з рамени АУКП. Остаюсь з висловом моєї високої пошани і христ.привітом, Ваш:оіш”.

*

СТАТУТ АСОЦІЯЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ПРЕСИ; #7 ФІЛІЙ:

а) Відповідно до льокальних потреб краю,держави чи континенту, де перебуває деяка кількість членів АУКП, можна створити її Філію, з власною Управою, якої чисельний склад буде достосований до місцевих умовин; б) в Краю, де є Головна Управа АУКП, вона сповняє також завдання Філії того краю; в) кожна Філія АУКП діє згідно з цим статутом, на основі якого,змодифікувавши в ньому текст деяких місць, виготовить свій власний статут, який може залегалізувати в адміністративної влади; г) члени АУКП є одночасно членами тої Філії, на терені якої вони живуть, їх членство в АУКП оформлює Головна Управа АУКП на внесення Управи даної Філії; г) Управи Філій переводять статутові завдання АУКП на терені своєї діяльності, з винятком завдання, вказаного в # 3-тому, т.”ж”, то є: брати діяльну участь у Міжнародній Унії Католицької Преси; д) Управи Філій підпорядковуються Головній Управі, а зокрема виконують її доручення та звітують їй про свою діяльність; е) Управи Філій збирають від своїх членів вкладки та вплачують до Головної Управи 50% зібраних вкладок; правні члени вплачують свої вкладки безпосередньо до Головної Управи АУКП.

*

“СІХ.25.2.1961. Всечесніший Отче, В залученні пересилаю виповнений “Листок голосування” на членів України ОУКП... Їх Ексцепленція др Іван Прашко згадував мені, щоб я написав статтю про шкільництво і услів'я вищих студій в

Австралії. Я маю вичерпуючі матеріяли до цієї теми з Вікторії, однак не маю матеріялів відносно інших стейтів. Чи вистарчило б Вам тільки з Вікторії? Прошу подати мені свої думки. Т.Яськевич, в.р.”

*

“CIX. 14.2.1961. Всечесніший Отче, Щиро дякую за прислані письма. В залученні пересилаю листок головування і бажаю якнайкращих успіхів у Вашій керованій християнським ідеалізмом діяльності. Щиро дякую за виконення заяви до НТШ. З висловом глибокої до Вас пошани: Іван Рибчин, в.р.”

*

“Рінгвуд, 31.3.1961. Всечесний Отче Докторе, Пересилаю виконений “Листок голосування”. Я й не задумував його висилати взагалі до виборів в даному випадку не прив’язую великої ваги. Висилаю цей Листок тільки тому, щоб не задержувати нормального ходу роботи. Якраз одержав останнє число “ЦіЖ”. Хоч менше є в цьому числі сутто церковного матерілу чим в попередніх числах, то все ж таки про “Життя” тяжко говорити. Перша частина назви хиба надається до цього журналу.

Навіть в моїх “Відомостях зі світу” залишилися тільки ті, що в’яжуться виключно з церк. життям. З огляду на брак місяця п.Ігнатів пропустив насвітлення колумбівських подій і кілька згадок про през. Кенеді та загубив десь вістку про признання чудом вилікування benedict. братчика. До речі, щоб зробити цей відділ цікавішим, 1) треба б його вести радше як колюмну, а не як зіставлення подій. 2) Дати правильне насвітлення, на бодай 2-3 найважніші, викривлені сензац. пресою події. На це треба б очевидно, 4 стор.

навіть тоді, коли число матиме 32 ст. Цікаво було б мені знати Вашу думку.

А про-по моого правопису: Придержуся його досить докладно, з деяким відхиленням, які роблю навмисне: Мельборн, Аделяйда, англосакський. Вживаю часом слова “письмака” в значенні цілком ріжному від слова “письменник”. Тих моїх відхилень, однаке, небагато.

Хиба досить на цей раз розписуватися. У Вас, в зв’язку з Великоднем, є напевно багато іншої роботи. Прошу приняти висказ правдивої пошани, широ Вам відданій: Е.Завалинський, в.р.” ПС: Прошу ласкаво прийняти від моєї родини і від мене найциріші й найсердечніші Великодні побажання. Христос Воскрес!”

*

(Лист оіш до проф.дра Я.Савчака в Мельборні): “CIX. Сідней, 10 березня, 1961. ВІшановний Пане Професоре, Дня 31 серпня, 1960 р. я вислав на Вашу теперішню адресу листа слідуючого змісту: “Як член Асоціації Української Католицької Преси та її представник в Австралії, маю шану запросити Вас оцім письмом до членства в АУКП. В залученні посилаю Вам статкт АУКП для Вашого ласкавого ознайомлення з її цілями. Буду дуже вдячний, якщо після ознайомлення зі статутом АУКП, схочете ласкаво виконити “Заяву вступу в члени АУКП” та переслати на мою адресу...(Дальше йде повідомлення про Заг.збори АУКП, що мали відбутись - і вже відбулись - 29.10.1960 у Філadelphii та що представником нашого терену на тих Зборах буде др П.Ісаїв)...

“При цій нагоді запрошую Вас до ласкавої співпраці на сторінках церковно-релігійного журнала-квартальніка “Церква і Життя”, що появляється на терені Австралії. Тематика журнала релігійна, радше освідомлюючого і поучаючого характеру. Оказові числа журнала посилаю Вам окремо. Пишіть про все, що на Вашу гадку могло б бути виховним і заразом цікавим для загалу вірних Української

Католицької Церкви, маючи на увазі їхній інтелектуальний рівень, який Вам відомий.”

Скільки було в тому першому листі. Не знаю, чому не потрапив він до Ваших рук. Я зацитував його умисне в цілості, щоб зробити Вас у курсі справи. Сьогодні посилаю окремо оказові числа журналу “Церква і Життя”, статут АУКП та “Заяву вступу в члени АУКП.” Буду дуже вдячний, якщо схочете ласково вступити в члени АУКП і в тій цілі виповнити заяву та написати короткий життєпис з узглядненням Вашої журналістичної діяльності.

Першого листа до Вас писав я на особливу рекомендацію ВПреосвіщ Владики Кир Івана, а сьогоднішнього на таку ж рекомендацію проф. Е. Завалинського. Для Вашого ласкавого відома подаю також, що на терені Австралії, актуальні члени АУКП приступають (чи радше вже є в стадії) створення Філії АУКП в Австралії. Членів АУКП принимає Головна Управа в Америці й туди я висилаю заяви зголосених. Буду дуже вдячний, якщо схочете ласково півердити одержання цього листа та прислати рівночасно Вашу заяву вступлення в члени АУКП на що наперід щиро тішуся. Остаюсь з висловом моєї високої до Вас пошани і християнським привітом, Ваш у Христі: *о.Іван Шевців*”.

*

Вислід голосовання на Управу АУКП в Австралії: мгр М.Лапка: о.др П. Дячишин - Голова, проф.др Е.Завалинський - Заступник Г-ви, Секретар-скарбник - проф. др Іван Рибчин, Пресовий референт - о.Іван Шевців; Є.Завалинський: Голова - о.І.Шевців, Секретар - о.П.Дячишин, Пресовий Реф. - М.Лапка; Іван Рибчин: Голова - о.Ген.Вікарій о.др.П.Дячишин, Заст.Г-ви - о.Іван Шевців, Секретар - проф.др Є.Завалинський, Прес-реф. п.М.Лапка; Теодозій Ляхович: Голова - о.др П.Дячишин, Заст.Г-ви - проф.др Іван Рибчин, Секретар - о.Іван Шевців, Прес.реф. - др Є. Завалинський.

*

Віднова діяльности Філії УКАП: В міжчасі, 1961 р. оіш був перенесений до Аделяїди, а потім (1962 р) до Перту, де був парохом до 1967 р. і справа АУКП ”повисла в повітрі”. Її відновив др.Л.Мидловський листом до оіш, дня 21.12.1963 р.: ”Всечесний і Дорогий Отче, Говорив я в Римі, дня 18 жовтня ц.р. з Ексцептенцією Преосв. Єпископом Кир Іваном про нашу Філію АУКП і про Вас. Від Владики маю згоду, щоб я Вас прохав, по змозі, ласково зактивізувати хоч трохи наших членів і розгорнути діяльність нашої Асоціації в Австралії. Очевидно, я свідомий усіх труднощів, бо вони є всюди в різній мірі й формі. Однак у скромних формах можна дещо зробити. Знаю, що Ви зайнті тепер душпастирською працею і взагалі перетяжені, але дуже прошу звернути свою увагу також на АУКП і передусім очолити тамошню Філію. В цьому ж љ щасті Боже!

Залучую прольонгату членської легітимації АУКП на 1964 рік. Як звичайно, прошу витяти і наліпити. Щиро віншу благодатного Празника Рождества Христоого і щасливого Нового Року - Христос Раждється. Прохаю згадки в св.молитвах, відданий
Лев Мидловський, в.р.”

*

і другий лист: 4.квітня, 1965 р.:”Всечесніший Отче Парох, Хоч я не дістав відповіди на моєго листа ще з 21 грудня 1963, пишу знову. Знову осмілююся турбувати запитом, який є тепер стан Філії нашої Асоціації в Австралії? Передусім чи є оформлена її Управа? Скільки має членів? Бодай ці загальні дані потребували б

ми мати перед четвертими загальними зборами АУКП.

Розумію, що важко там спромогтись на інтенсивну діяльність з уваги на невелику

кількість членів і їхню розсіяність на дуже широких просторах. Та покищо йде про те, щоб хоч формально було б зафіковане тягле існування Філії АУКП в Австралії. Залучую прольонгату легітимації АУКП на 1965 рік. Прошу, як звичайно, витяти її до відповідного розміру й наліпити навскіз почерез дотеперішні прольонгати: знизу від ліва - вгору до права.

А як поводиться на душпастирській праці? Буде дуже присмно мені дістати листа від Отця Пароха також з вістками про особисте життя. Залишаюся з глибоким поважанням і при цій нагоді широко бажаю радісного і благодатного Празника Христового Воскресіння. Відданий: Лев Мідловський, в.р.”

*

“СІХ. Перт, 4 червня, 1965. Вельмишановний і Дорогий Пане Редакторе, Перш усього, дуже дякую за листа з 4.4. ц.р. і, як кажете, із 23.12.1963 та рівночасно дуже вибачаюсь - перепрошу за мою мовчанку. Моя дотеперішня мовчанка була зумовлена переходом на дві різні душпастирські станиці, незадоволенням із-за цього та резигнацією із редакторства журналу “Церква і Життя”. Тепер уміючи дещо поправились, маю окрему парафію видаю-редагую знову журнал, хоч він друкується за 2000 миль від мене.

Через мое занедбання-неактивність в останніх двох роках та по смерти о.д-ра П.Дячишина, Голови Філії, діяльність її, що так скажу, завмерла. Ще сьогодні пишу листи до давніх членів нашої Філії й постараюсь перевідрізняти голосовання-вибір нового Голови, а з часом і цілої Управи Філії. Про вислід повідомлю.

В останнім часі, у сіднейські “Вільний Думці” з'явилися два репортажі якогось І.Савича з Америки. “ВД” посилаю (вирізки). А коли я старався боронити американських Владик, “ВД” в штубацький спосіб мені відповіла. Полеміка ще не скінчилася.

Я тепер будує церкву, власними силами, т.з.н. багато робіт роблять самі вірні а я мушу те все організувати й за все клопотатись. При кінці ц.р. церква повинна бути готова до ужитку. Маюсь добрі. Праці доволі. Живу сам, варю сам, горшки мию сам. *о.ІШевців*”.

“СІХ. Перт, 4 червня, 1965. Вельмишановний і Дорогий Пане Професоре, (Т.Ляхович), З уваги на трагічну смерть о. Шамбеляна д-ра П. Дячишина, Голови Філії АУКП в Австралії а також з уваги на мої особисті труднощі, організаційна праця нашої Філії не проявлялась впродовж останніх двох років. Тепер, на прохання Президента АУКП, п. д-ра Л. Мідловського з США, хочу оцим відновити контакт із Вами, як членом нашої Філії та зайнятівати вибір нового Голови її ж.

В залученні пересилаю ЛИСТОК ГОЛОСОВАННЯ на Голову Філії АУКП в Австралії. Вписавши ім'я кандидата за яким голосуєте, прошу переслати цей Листок на адресу Преосвящ.Кир Івана А.Е., як нейтрального, бо немає змоги дотеперрішній Управі розглянути ці голоси спільно.

Ось, Список Членів нашої Філії в Австралії: проф.Т.Ляхович,проф. Є.Завалинський, проф. І.Рибчин, проф. Я.Савчак, п.М.Лапка (Аделляїда), о.Іван Шевців. З них у склад дотеперішньої Управи входять: проф. др Є.Завалинський, як Прес.реф. та о. І.Шевців, як секретар і референт зв'язків.

Сьогодні я запропонував членство - запросив до членства в АУКП таких осіб: Всесв. о. М.Мельник, Ген. Вікарій А.Е., Всеч. о.Іван Бовден, мгр. В. Литвин, інсп. П.

Лопата, п. Я.Микитович, мгр О.Питляр. Заки їхнє членство буде оформлене централею АУКП в США, ми - старі члени - мусимо поставити місцеву Філію "на ноги", щоб вони до неї включились, а тоді знову зробимо перевибори Управи чимскоріше. Рівночасно прошу Вас дуже, Дорогий Пане Професоре, присилайте і надальше Ваші цінні статті до журнала "Церква і Життя", якого ціль і читача Ви знаєте з дотеперішньої його появи на цьому терені. В залученні посилаю Вам Статути АУКП. Відданий в Христі: *o.Іван Шевців*".

*

Н.Б. Копії того листа вислав до проф. Я.Савчака, проф.Є.Завалинського і М.Лапки, а до Владики Івана А.Е. листа, 10 червня, 1965: Преосвящений Владико, В залученні пересилаю Вашому Преосвященству копію моого письма до членів Асоціації АУКП в Австралії, а радше нашої Філії згаданої Асоціації. Я спрямував Листки голосування на адресу вашого Преосв-ва як невтрального в цьому голосованні, яке з уваги на розсіяння членів мусить відбутись листовно, і прошу Ваше Преосв-во, після одержання всіх голосів, повідомити мене, кого вибрано Головою Філії АУКП, щоб я міг в мою чергу повідомити про це Централю в США та всіх членів, а потім організувати - приєднувати нових членів. Спочатку я думав вербувати нових членів тепер, але передумавши справу, думаю зробити це після того, як наша Філія матиме Голову й ноги. Крім намічених кандидатів в копії моого листа я ще думаю заернутися до п. Ю. Венгльовського а Мельборні й ще до кого? Буду вдячний за ласкаву прислугоу й поради-вказівки. Відданий в Христі слуга: *oіш,*"

*

"СІХ. Філадельфія, дня 19 липня, 1965. Всечесніший Отче парох і Редакторе, Сердечно вдячний Вам за Вашого цінного і приятного листа, а зокрема за заповіджене реактивування Філії АУКП в Австралії. Сподівася, що до кінця вересня ц.р. будете в спромозі ласково прислати нам звідомлення про стан Вашої Філії, склад її Управи тощо.

Занадто встригають у нас миряни до справ Церкви. Хоч це явище поширилося тепер теж в інших народів, однак нам найбільше може шкодити, з уваги на вийняткову нашу ситуацію. Бажаю благодатних успіхів у Вашій важливій праці та шлю щирий християнський привіт. **Лев Мідловський, в.р.**"

"Перт, 8 вересня, 1965. Вельмишановний і Дорогий Пане Докторе, За Вашого листа з дня 19 липня, ц.р. дуже дякую. Приємно було читати про про активну участь нашої Асоціації на Світовому Конгресі Кат. Преси.*.) Колись і сам я бував на таких Конгресах і знаю, як важливою є наша участь у них. Прошу приняти мої гратулляцій із-за Вашого вибору до Головної Ради. *) "Америка", 15.7.1965. Засідання Головної Управи АУКП).

Становище нашої Філії в Австралії дещо поправилось, та не зовсім. В липні ц.р. я перевів листовне голосування на вибір Голови Філії. Не зважаючи на те, що я вже передше занимав пост секретаря і рефер.зв'язків, трьома голосами проти двох мене вибрано ще й Головою Філії. Знаю, що це аномалія і прикро, що мої титуловані члени так зробили. Тепер склад Філії АУКП в Австралії такий: О.І.Шевців - голова, секретар і реф. зв'язків, проф. Є.Завалинський - реф. преси; Члени: проф. др Т.Ляхович, проф. др І.Рибчин і М.Лапка. Після поради з Преосвящ. Кир Іваном, хочу поширити склад Управи й запросити до членства кільканадцять осіб, які могли б щось писати, хоч і не можна вважати їх журналістами у стислому розумінні. Чекаю на це Вашої згоди і апробати.

Я даліше видаю квартальник "Церква і Життя" та прилагідно пишу до

“Вільної Думки” чи місцевого католицького “Рекорду”. Прошу присилати мені “Інформативні Листки” Централі, щоб знати, що і де робиться та що нам робити. На Заг.Зборах прошу репрезенувати нашу Філію. Здоровлю широко. *о.Іван Шевців*”.

*

“Філія АУКП в Австралії”. Під таким наголовком, в часописі **“АМЕРИКА”,ч.191**

з 12 жовтня 1965 р. ст. 1. з'явилось повідомлення про австралійську Філію АУКП. “Ще в травні 1961 р. засновано в Австралії Філію АУКП - Асоціації Української Католицької

Преси. Її очолив був тоді о. д-р Петро Дячишин. А секретарем і референтом зв'язків та скарбником був вибраний о. Іван Шевців.

Дня 4 серпня 1962 несподівано помер бл. п. о. д-р П. Дячишин, генеральний вікарій

Преосв. Єпископа Кир Івана Прашка, Апостольського Екзарха в Австралії, а водночас перший голова Філії АУКП на австралійському континенті. В липні 1965 відбувся кореспонденційним способом перевибір Управи Філії АУКП в Австралії. У висліді її склад є тепер такий: Голова й одночасно секретар та референт зв'язків - о. редактор Іван Шевців; пресовий реф., -проф. д-р С. Завалинський; члени Управи - проф. д-р Т. Ляхович, проф.д-р І. Рибчин і п. М. Лапка.

Нова Управа Філії АУКП в Австралії має в плані збільшити стан членства, щоб тим самим оживити й поширити свою діяльність”.

*

Повищний газетний вирізок прислав др Л.Мидловський в листі до оіш, дня **12.10.1965 р.**

“Всечесний і Дорогий Отче Редакторе, Сердечне Спасибі за Вашого цінного й приязного листа з відрадним повідомлення, якого я застав, вернувшись з довшої (очевидно безплатної) відпустки в Європі. Дуже вдячний Вам, Отче Редакторе, за Ваш труд - переведення голосування. Одночасно широко гратую до заслуженого Вашого вибору на Голову, секретаря і референта зв'язків Філії АУКП в Австралії та бажаю добрих успіхів - щастя Боже! Сподіваюся, що все буде гаразд. Розуміється, годі відразу; це потребує часу, але помалу вдастся розгорнути діяльність.

Дякую за довіря. На заг. зборах радо буду репрезентувати Вашу Філію. В Римі *) мав я двічі розмови з Вашим Владикою, Преосв. Кир Іваном, що насправді доброзичливо ставиться до нашої Асоціації. Це взагалі людина великого формату, а при тому природний, безпосередній. Високо цінлю. Якщо тільки пощастить нам видати Обіжний Лист, то радо вишлю. Остаюсь з християнським привітом, Лев Мидловський. *) На подорож до Європи спромагаюся завдяки нашій молодшій доні, яка є стюардесою TWA,

бо ми, родичі, платимо лише четвертину (25%) ціни білету на літак. ЛМ”. і другий лист

від 26 грудня, 1965. В залученні посилаю прольонгату до членської легітимації на 1966 рік. Як звичайно, прошу витяти її і наліпити на 4-тій сторінці.

Від серця щиро бажаю щедрих Божих ласк в Новому Році, передусім доброго здоров'я і дальших успіхів в душпастирській та журналістичній праці. З глибоким поважанням, Вам відданий: **Лев Мидловський”.**

*

Лист оіш до проф. Є.Завалинського в Мельбурні: “CIX. Перт, 3 листопада 1965. Вішановний і Дорогий Пане Професоре, Вашу статтю, чи радше доповідь про

переслідування українських Церков я одержав. Дякую. Статтю я прочитав. Тому, що вимагаєте її звороту поворотною поштою, я не робив належної коректи, ані скорочення, без яких стаття не може йти до друку. Зробити це, як рівно ж знайти спосіб, як ту статтю втиснути в листопадове число "Церкви і Життя", лишаю Вам і Вашій Милій Дружині.

До згаданої статті маю деякі уваги, а саме: Після вступного параграфу, я починав би статтю від сторінки 2. Якщо ця доповідь має бути гонощена в інших стейтах, то чи вказаним друкувати її тепер? Чи не краще зробити це потім, для закріплення почутого? В журналі "ЦіЖ" цю статтю треба друкувати частинами. Для збереження цілості і тягlosti матеріалу-думки, чи не варто було б видрукувати її в "Б'юлетені Президії ОУКОА"? Рішення лишаю Вам. Чекаю статті про Братську Школу в Мельборні.

Взагалі було б цікаво мати в кожному числі журнала багато вісток з Мельборну. Я був би (і тим висловлюю почуття читача) дуже вдячним Вам, Дорогий Пане Професоре, за Вашу ласкаву співпрацю в тій ділянці. Вірю, що Вам не було б тяжко вістки про культ. і релігійне життя мельборнської парафії ще "теплими" передати до друку Вашій Дружині. Про життя в Сіднею сам вигадую дещо на підставі "Душпастирських Вістей". Аделяйда ж наче за китайським муром, так важко щось про тамошні досягнення довідатися. Про Брібейн нічого й згадувати.

Я маюсь добре. Привик. Перт - це велике модерне село. Просто ідеальне місце для всякого роду поетів, ворожбитів, редакторів... Здоровлю Вас широко. Ваш: *o.Іван Шевців*".

*

ПОЛЕМІКА:

(Відповідь оіш Редакторові "Вільної Думки" на його випади проти УКЦеркви):

CUI BONO?

"В останнім числі "ЦіЖ" ми помістили зміст пресової конференції ВПреосвіщ. Кир Амвросія Сенишина, Митрополита Української Католицької Церкви в США з представниками тамошньої української преси. На ній, згаданий Владика категорично заперечив фальшиву поголоску, наче б то він був проти створення українського патріархату та іншу, суперечну першій, що він сам старався стати патріархом. При тій нагоді ми вважали за конечне перестерегти наших вірних перед "необ'єктивними і наклепницькими пасквілями", які почали появлятись у тому часі у "Вільній Думці" (прим. анонімний допис з Америки: "Три Владики - три язики", "ВД", ч 12, з 21.3.1965) та звернули увагу редакторам "ВД", що поміщування таких дописів "приносить не користь але великую шкоду справі, якій вони ніби хотіли б прислужитись". Ми думали: що редактори "ВД", якщо не направлять кривди заподіяної нашим Владикам у США, то бодай зрозуміють свою помилку (людська ж бо то річ - помиляться!) , і ... мовчатимуть. На жаль, так не сталося. На наше здивування, Редакція "ВД", ч. 19. з 9.5.1965 вилила нове відро помий, той раз уже на редактора "ЦіЖ", п.з. "І навіщо обманювати", в якій безглуздо боронить свою помилку, кидаючи при тім інсінуації та наклепи в нашу сторону. І, хоч дуже нам шкода місця на полеміку з "ВД", однак, в ім'я правди, мусимо писати ці рядки.

Редакція “ВД” гнівається на нас за те, що анонімний “репортаж” “Три Владики - три язики” ми нап’ятнували, “як необоснований і наклепницький пасквіль, кривдячий наших заоксанських Владик”. Оцінивши так згаданий допис, правду кажучи, ми ще надто м’яко висловились, бо належало назвати ще й крайно вульгарним і шкідливим для нашої Церкви взагалі і для української спільноти в Австралії. Це ж найнижчого сорту пасквіль повний свідомої, злосливої неправди, де уживається різних наклепів, сплетень і вульгаризмів, щоби тільки знеславити поіменно всіх трьох наших Єпископів, тобто князів Церкви у США, а з ними і всіх наших священиків і монахинь, одним словом очорнює цілу нашу Церкву в США. Чи справді є чого ображуватись?

Допис “Три Владики - три язики” це типовий пасквіль. Пасквіль - це анонімний (непідписаний), звичайно літературний твір, а також стаття, які при помочі злосливих вигадок і неправди намагаються скомпромітувати якусь особу, групу осіб, або якусь установу, закидаючи їм нечесні вчинки. Згаданий допис вповні відповідає такій дефініції, бо він є повний злосливих вигадок, намагається обкидати болотом наших Владик у США, є анонімний. Редакційна замітка “ВД”, що це “власна кореспонденція з Нью Йорку”, аж ніяк не кже нам, що автором написаного є І.Савич, чи пак І.Дурбак. Ми не збираємося квестіонувати “журналістичного” статусу і титулу І.Дурбака, аліяс І.Савича, бо його дописи, поміщені останньо на шпальтах “ВД” є його ж свідоцтвом на них. Вони нагадують подібні дописи написані кореспондентом “В’єзу Нового”, “Сільроба” чи “Вікон”, а не претенсійним бувшим редактором католицьких видань”. Стільки щодо першої ознаки анонімності пасквілю “Три Владики - три язики”.

Які ж вістки і факти є неправдиві й перекрученні в репортажах п. І. Дурбака - Савича? 1. Неправдою є, що Митрополит Амвросій назвав большевицькими агентами тих, які збиралі підписи за створенням Українського Патріярхату з Верховним Архиєпископом Кир Йосифом у проводі.

2. Про те, що Митрополит Амвросій ніколи не висловлював претенсій бути патріярхом, ми сказали вище.

3. Неправда, що Єпископ Кир Йосиф Шмондюк дозволив правити Службу Божу частинно в англійській мові.

4. Неправдою є, що Єпископ Кир Йосиф Шмондюк “вживає у проповідях переважно англійську мову, маючи труднощі в говоренні українською мовою”. Він так само добре говорить по-українськи, як і п.І.Дурбак. Нераз він мусить говорити по-англійськи, бо інакше, слухачі його не зрозуміли б, зокрема ті, які народжені й виховані в Америці.

Виглядає, що календарна справа, яка сама собою в Церкві є другорядної важості (а для п.І.Дурбака є одною з найважніших). Однак він її належно не висвітлив. В Америці справа зміни - переходу на т. зв. новий стиль, тобто святкування Різдва 25 грудня, а не 7 січня, ясно поставлена, хоч і не без труднощів, там прямують до заведення нового календаря. Звичайно, робиться це через голосування вірних. Потрібно 95 % вірних, щоб дана парафія перейшла на новий стиль -календар. Респектується теж бажання меншості на таку “зміну” стилю. Після остаточного голосування Єпископ звичайно ще рік - два зволікає з впровадженням нового календаря.

Великий шум в обороні старого календаря роблять ті самі, які колись робили шум, чому ми не маємо кардинала, або, що “Рим нам робить кривду” ітп. Це звичайно гура-патріоти, люди індиферентні в релігійних справах, у яких суть

- різдвяних та інших святкувань зводиться до куті, борщу, голубців, оковити...
 5. Неправдою є, що “добре поінформовані впевняють, що незабаром зайдуть зміни в обсадженні єпископських престолів...”. Це все звичайні сплетні.
 6. Неправдою є, що “Мовні реформи наразі відкликані”..., бо жодних реформ не було й оголошено!
 7. Неправдою є, що в мовних реформах рішатиме Верховний Архиєпископ, Еміненція Кардинал Йосиф, бо про мовну реформу, згідно з церковним правом і конституцією про св. Літургію має право рішати тільки Єпископська Конференція, тобто всі наші Єпископи разом.

Стаття “Струсяча постава нашої преси в США” того ж п. І.Дурбака (гл. “ВД”, ч.15. з 11.4.1965)- це загальникові твердження підібрані так, щоб вивести дуже критичне заключення:... “Загалом наші священики мало дбають про національне виховання дітей в парафіяльних школах, не хочуть мати Батьківських Комітетів, хіба лиш на те, щоб збирати гроші на втримання школи.” А, хіба в нас, в Австралії, Батьківські Комітети мають яке-небудь право втрутатися в програму навчання наших Шкіл?! І, якщо це оправдане й доцільне тут, то чому брати це за негатив у США? Не диво, що наша преса в США, як на це нарікає п. І. Дурбак, у згаданій статті, мовчить.

Дивує нас, чому тут, в Австралії, за 12.000 миль такі писання п. І. Дурбака поміщаються? Чи для того, щоб помогти нашій спільноті в США розв’язати тамошні проблеми? Це було б надто претенсійно зі сторони “ВД”. Чи для того може, щоб заповнити сторінки “ВД” “актуальним” матеріялом, дешевою сенсацією коштом Української Католицької Церкви і її Владик у США? А може це робиться для інформації нашого загалу в Австралії про культурне і церковне життя української діяпори в Америці?

Якщо так, то робіть це, панове, без образ і провокації! В одному місці п. І. Дурбак грозить бунтом проти своєї Церковної єпархії й переходом деяких “побожних” вірних до інших Церков. В США і Канаді зокрема відомо, що саме наші “побожні” вірні, незадоволені “патріоти” і претенсійні “реформатори” та бунтівники проти своєї Церкви дали там початок православній Церкві й різним сектам. Чи тим направили ситуацію в Українській Католицькій Церкві, чи розв’язали проблему виховання і задержання молоді при українстві? Зовсім ні! Правда, вони завдали великої шкоди нашій Церкві, але чи прислужилися Українській справі? Навряд! І це п. І. Дурбак повинен знати на підставі “овочів”, що їх дала така “реформаторська” праця пп. Кудриків, Свистунів, Мишугів та їм подібних у США і Канаді!

Не перечимо, що в усіх заокеанських країнах (не тільки в США), де наша еміграція триває три чверти століття і має найменше 2 генерації народжені й виховані в тих країнах, має труднощі в збереженні українського національного духа, а зокрема української мови серед молоді. Зрештою, такі труднощі маємо вже і ми тут в Австралії, і то лише після 15 років поселення! А що буде далі?! Можемо запевнити панів Редакторів з “ВД”, що українські католицькі єпархиї думають про способи і середники, як зберегти наші нові генерації для Христа й українського обряду не менше, ніж світські чинники думають про їх збереження для українства, чи радше своєї партії! Чому ж тоді обвинувачувати Церкву і її Єпархію за неуспіхи на цьому полі?! Всім відомий брак українських священиків, до яких маємо гори претенсій. Але мало хто старається, щоб дати свого сина на священика, хоч би й з патріотичних мотивів. А то чужинці, з місійних мотивів приймають наш обряд і йдуть нам служити! Хто винен за такий стан? Ми всі! А зокрема ті, які словом і

письмом оплюгавлють наших священиків і стараються звести їхню дію до мурів захристії.

Питання нашого підходу до молоді і розговірної мови з нею дуже складне. Всі ми хотіли б, щоб наші діти говорили між собою і з нами тільки по-українськи, але це на жаль, лишається тільки побожним бажанням. Багато молоді зовсім не знає, або дуже слабо говорить по-українськи, ані не належить до українських організацій. Часто самі батьки занедбують навчити дитину говорити по-українськи, а потім вимагають, щоб Школи чи Церква в якийсь магічний спосіб, чи чудом, тих дітей перевиховали на українців. На жаль, не вся молодь ходить до українських шкіл чи належить до молодечих організацій, які, звичайно, заінтересовані вихованням своїх членів. Решта ж лишається поза рямками українських організацій, або належить до чужих. Церква ж наша старається всіх їх охопити і пригорнути до себе. То ж постає питання: Шо краще? Чи тратити всіх тих, які не розуміють української мови в наших Богослуженнях і проповідях та йдуть до чужої нам духово, мовно й обрядово церкви, чи говорити до них зрозумілою для них мовою, щоб тільки зберегти їх при українськім обряді, та, бодай частинно зберегти їх для українства?! І чим скоріше ми почнемо руководитись у цьому питанні здорововою логікою, а не сентиментальними патріотичними почуваннями, тим більше можемо мати надії на збереження нашої молоді й слідуючих поколінь при нас.

Каже п. І.Савич-Дурбак, що якась там Сестра сказала, що вона ненавидить українську мову. Тяжко в це повірити. Та, хіба це такий трагічний факт, що треба про нього розписуватись і розпинатись аж в Австралії?! Нам теж відомий випадок - факт з Австралії, коли то один юнак, запитаний, чому не ходить до української церкви і школи? - відповів: "Юкренієн? - Дат'с раббіш!" - Як ти смієш таке казати? - "Май деді сейд зо!"..

То хіба будемо це узагальнювати й посуджувати всіх українських батьків в Австралії за такий вислів нашого земляка - "політичного емігранта"?!

Врешті, кілька слів щодо нового пасквілю - репліки редакторів "ВД": "Чи навіщо обманювати?" -("ВД", ч.19 із 9.5.1965 р). В ній редакція "ВД" боронить наклепи свого Нью-йоркського кореспондента п. І.Дурбака-Савича проти нашої Церкви в США та, покликаючись на Великодню традицію толеранції, закидає нам обман і нечесність. При тім нефортуннім покликуванні на Великдень, варто пригадати подібні, богохульні Хрущовські покликування самого Бога на свідка його брехні. То ж, у світлі Великодньої традиції всепрощення, ми прощаємо редакторам "ВД" завдану нам кривду, хоч і не підпадають вони під категорію тих, "які не знають, що роблять". Всежтаки, на поставлені нам закиди мусимо відповісти, а саме:

Про те, що репортаж "Три Владики..." - це жалюгідний, анонімний пасквіль ми доказали вище. Автор того пасквілю, як потім виявилось, - п. Іван Дурбак (алієс І.Савич), ніякий редактор, а тільки бувший працівник і дописувач католицьких видавництв у Львові. Не диво, що його руйнницькі писання не нашли місця в українській пресі в США (на що він жалується в статті "Струсяча постава нашої преси в США", "ВД", ч.15.із 11.4.1965р), і мусів шукати місця аж тут в Австралії. Соромно, що той чоловік вхопився за такий вульгарний тон і стиль, щоб оплюгувати Церкву до якої належить. Віримо, що він сам і Редактори "ВД" таки зрозуміють колись свою помилку, як зрозумів її пок. І. Мишуга на смертній постелі...

Медвежу прислуగу роблять редактори "ВД" проф. В. Кубійовичеві, коли поряд пасквілю І.Дурбака ставлять його критичній не зовсім об'єктивні статті про

нашу Церкву в США, у яких той п. професор, за час свого кількамісячного побуту в Америці, на жаль не збагнув суті церковного життя нашої американської еміграції, не розв'язав проблеми нашого винародовлення, ані не нашов ліку на наші болячки. У своїх статтях-розвідках він не зумів висвободитися з-під впливу його нечесних і ворожих нашій Церкві в США інформаторів, очорнив навіть покійного і заслуженого Митрополита Константина Богачевського, наробив шуму йще дечого, а проблем таки не розв'язав і болячок не вигой! Всежтаки редактори “ВД” роблять величезну кривду проф. В. Кубійовичеві, коли покликаються і на його статті й тим хочуть оправдати найнижчого роду пасквіль І.Дурбака.

Хвилювання редакторів “ВД” через брак підпису Митрополита Амвросія під Різдв’янім Посланням наших Владик було передчасне. Підпис Митрополита Амвросія таки фігурує під тим Посланням у “Благовіснику” - офіціозі Верховного Митрополита кардинала Йосифа, хоч і не було його під тим же Посланням у нашім журналі. В міжчасі, як сам редактор “ВД” признає, Митрополит Амвросій поставився виразніше до створення українського Патріярхату. А що не був він на третій Сесії Всел.Собору, немає причини вигукувати із-за цього, бо і наш Єпископ, Преосв. Кир Іван, на тій Сесії не був, не було на ній і багато австралійських та інших Єпископів. Хіба через те маємо право підрозрівати їх усіх у бойкоті Всел. Собору ітп., як це хотіла б сугерувати нам Редакція “ВД”?

“Хто, які гроші має - такими платить” - каже приповідка. Так то за нашу редакційну замітку про злопам’ятний пасквіль “Три Владики...” редакція “ВД” заплатила нам свою монетою, закидаючи нам нечесність: “Ще більше нечесно виглядає, коли редакція “ЦіЖ” пропускає весь контекст проблеми, пов’язаної з такими справами, як рідна мова, Патріярхат, новий чи старий календар, про що писав наш кореспондент, а за одним помахом, мимоволі стає на захист англійської мови в церквах, як це широко практикується за благословенням ВПреосвщ. Владики Сенишина в Америці...” Перш за все, це є стопроцентова неправда, що митрополії Митроп. Сенишина денебудь відправляється Служба Божа чи інші Богослуження в англійській мові. Служба Божа і всі Богослуження відправляються там в церковно-слов’янській мові! Нашу думку щодо проповідей в зрозумулій для вірних мові ми сказали вище.

Про те, чи чесно поступили Редактори “ВД”, коли нашу заввагу проти пасквілю “Три Владики...” долутили зі всіми справами, які їм вигідні, коли, вбравшись в патріотичний плащ, заволали: ”Ми є і будемо проти проповідей англійською мовою в українських церквах... Ми є проти того, щоб викидати українську мову з будьяких українських школ” .. і тп., щоб викликати враження в своїх Читачів, наче б то Редакція журнала “Церква і Життя” була за тим, - хай судить Читач сам.

Врешті, неправдою є, що збирання підписів в Австралії за створення Українського Патріярхату відбулося зі спонуки Українського Християнського Руху. Це зробила Президія Об’єднання Українських Католицьких Організацій в Австралії, через свої Філії - парафіяльні Братства в поодиноких парафіях!

На підставі сказаного досі й репліку Редакції “ВД”: “І навіщо обманювати”, хоч і підписана вона, можна назвати таким же пасквілем, яким є і кореспонденція - репортаж “Три Владики - три язикі”, і який вони боронять.

Редактори “ВД” хвастаються тим, що поміщували вістки про український Патріярхат ітп. та що, як тижневик, “ВД” робила це набагато скоріше від нашого журнала. Та це ж, панове, Ваш обов’язок супроти Читачів і Передплатників “ВД”

такі вістки загально українського характеру поміщувати! А коли зважити, що більшість Ваших Передплатників - це члени Української Католицької Церкви, то й поготів! Наш журнал "Церква і Життя" - квартальник і, якщо якась подія сталася зараз після появи його одного числа, то ясно, що вона не може бути поміщена й коментована скоріше, ніж за два-три місяці, в слідуючім числі того журнала!

Замало, Панове, ставитися з респектом до Достойної Особи Кардинала Йосифа. Від цього він буде не більший, ні менший. Він тільки очолює і завершує організаційну структуру нашої Церкви. А ця структура складається з Митрополій та Апостольських Екзархатів з найменшими клідинами - парафіями в базі, під проводом Митрополитів, Єпископів, Апост. Екзархів, Парохів і Душпастирів. Треба цілу ту структуру та її епархічний лад задержати і шанувати. А яким тоном написані статті-репортажі п. І. Дурбака? *Cui bono?* - питаемо ще раз, друкуєте такі писання в "ВД" і засіваєте кукіль на нашій народній і церковній нивах в Австралії?! Отже, більше респекту до Єпископів - князів Церкви, і до місцевих, і тих, що за 10 - 15 тисяч миль від нас! Респект - пошана супроти своїх ієркових і світських авторитетів і провідників, чесність і журналістична етика зобов'язують не лише в США і деінде, але й тут в Австралії!

Недавно "ВД" відзначувала 15-ліття свого існування. Не перечимо, що за той час вона поборола різні труднощі та служила українській спільноті в Австралії так, як уміла, і відіграла позитивну роль в нашему громадському житті. На жаль, не можемо того самого сказати про відношення "ВД" до релігійних справ, а зокрема про відношення "ВД" та її Видавця п. В. Шумського. Переглянувши 15 річників "ВД", находимо там багато нездорових виступів, які викликували непотрібний і шкідливий фермент для української спільноти в Австралії і в яких "ВД" відіграла негативну роль. Важко собі пояснити, - чому воно так бувало? Чей же сам Видавець "ВД", який напевно має великий вплив на редакційні справи, належить до Української Католицької Церкви; часто більшість членів Ред. Колегії "ВД" - належала до тієї Церкви; передплатники "ВД" також у більшості - українці католики! На деякі болючі виступи "ВД" проти християнської моралі чи проти Католицької Церкви реагували Читачі, священики, а навіть наш Преосвіт. Владика та звертали увагу і протестували проти такого шкідливого поступування "ВД" у відношенні до нашої Церкви, отже й пересторога була. Здоровий глузд, спраедливість та бажання помогти українській спільноті вимагають, щоб позитивно відгукнутися до християнських зasad та до Української Католицької Церкви зокрема. На жаль, цього у "ВД" дотепер не було. Виглядає, що є якісь причини, що мають вплив на таке поступовання "ВД". А може це звичайна загонистість Видавця, брак потрібного знання і брак почуття відповідальності за свої вчинки?!

Крайня пора, щоб "ВД" переглянула своє відношення до Української Католицької Церкви і змінила його на краще. Ніхто не вимагає від "ВД", щоб вона стала трибуною для

Української Католицької Церкви в Австралії, але, маючи на увазі релігійні християнські переконання нашого загалу, а які "ВД" часто ігнорує та ображує, маючи на увазі також даліше існування і розвиток "ВД", ми маємо право вимагати від цього одинокого тижневика, щоб не ображав почувань і переконань своїх читачів, та, щоби поданих речей, як горезвісна кореспонденція п. І. Дурбака, більше не поміщував.

Перед нашою громадською і світською та релігійною пресою на чужині, а зокрема в Австралії, є багато пекучих життєвих проблем, актуальних позитивних

явищ і подій та питань до обговорення, розв'язки, інформації, повчання. Пошто тратити час і чорнило на зайлі полеміки і самопоборювання, які не приносять користі, а тільки шкоду нашій загальній справі?! Досі ми такої полеміки, ради загального добра, уникали і не маємо наміру до неї вертатись, якщо "ВД" не даватиме нам до цього причини. У справах, в яких порушене добро нашої Церкви і повіреного там стада, ми не смімо і не будемо мовчати!

Редакція "Церкви і Життя".

*

"СІХ. Філлядельфія, дня 31 жовтня, 1969. Всечесніший Отче Парох, Дня 5 жовтня ц.р. минув рік, як я написав був листа до Вас. Хоч не дістав відповіди на нього, проте ввідзываюся знову, щоб повідомити, що 29 листопада 1969 відбудуться звичайні, 5-ті з черги загальні збори Української Католицької Асоціації Преси (УКАП) в Торонті, Канада, в приміщенні Школи св. Миколая при Белвудс евню. В програмі заг. зборів, крім звітів із діяльності, дискусії над ними й виборами нових керівних органів УКАП, о. шамбелян Ярослав Свищук виголосить доповідь на тему: "Думати з Церквою - головне завдання католицької преси", а я говоритиму про актуальні професійні справи українських католицьких журналістів.

Знаю, що не зможете, на жаль, прибути на ці загальні збори, однак прошу ласкаю в листі децьо поінформувати про Філлю УКАП в Австралії й подати свої завваги і пропозиції тощо. Одночасно прошу по змозі, ласково дати- помістити новинку в часописі "Церква і Життя", що відбудеться заг. збори УКАП, щоб про них довідались інші наші члени в Австралії. За труд згори щире Спасибіг.

Був тут Преосвящ. Кир Іван Прашко і дуже жалю, що не вступив до Редакції "Шляху". А я щойно після від'їзду Владики довідався від о.шамбеляна Мирослава Харини, який також радо був би зустрівся з Преосвящ. Кир Іваном. Залишаюсь з глибоким поважанням, відданий: **Лев Мидловський.**"

*

Відповідь оіш: "ВІШАНОВНИЙ ПАНЕ ДОКТОРЕ, НЕ МОЖУ "ПОХОВАТИ" ДО АКТІВ ВАШОГО ЛИСТА ІЗ 31.10.1969 Р., НЕ ДАВШИ НА НЬОГО ВІДПОВІДІ. ПЕРШ УСЬОГО, ДУЖЕ ПЕРЕПРОЩУЮ ЗА МОВЧАНКУ. НА ВИПРАВДАННЯ МАЮ ЛІШ ТЕ, щО В ОСТАННІХ ДВОХ РОКАХ Я БУВ ДУЖЕ ЗАНЯТИЙ ПАРАФІЯЛЬНИМИ БУДОВАМ ТА ІНШОЮ ПРАЦЕЮ А В МІЖЧАСІ МАВ ЗАПАЛЕННЯ ТА ОПЕРАЦІЮ ОКА. ТЕПЕР ХОЧУ ЗАВЕСТИ ЛАД, ТОЖ ВІДПИСУЮ НА ВАШОГО ЛИСТА. ПРО ЗАГ.ЗБОРИ УКАП ТА ЇХ ВІСЛІД Я ДОВІДАВСЯ З ПРЕСИ. ЦІМИ ДНЯМИ НАПИШУ ДО ВСІХ ЧЛЕНІВ УКАП В АВСТРАЛІЇ, ПЕРЕВЕДУ ВИБОРИ ЛІСТОВНОЮ ДОРОГОЮ І ПЕРЕДАМ ДІЛОВОДСТВО НОВОМУ ГОЛОВІ (НИМ МУСИТЬ БУТИ ХТОСЬ ІЗ ДВОТИЖНЕВИКА "ЦЕРКВА І ЖИТТЯ", ЯКИЙ ВИДАЄТЬСЯ В МЕЛЬБОРНІ, В ОСІДКУ ЄПІСКОПА). ПРО ВІСЛІД ВИБОРІВ ІТП. ПОВІДОМЛЮ УПРАВУ УКАП В ТОРОНТО. ВАС ЖЕ ЩЕ РАЗ ПЕРЕПРОЩУЮ ЗА ПРОВОЛОКУ З ВІДПОВІДДЮ. ОСТАЮСЯ З ХРИСТИЯНСЬКИМ ПРИВІТОМ. ВАШ: **о.ІВАН ШЕВЦІВ**".

*

УКРЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА АСОЦІАЦІЯ ПРЕСИ (УКАП), ФІЛІЯ В АВСТРАЛІЇ:

Христос Воскрес! Сідней, 25 травня, 1970. Вельмишановний Пане (Пані) Всечесніший Отче

Вірю, що Вам відомо про існування Асоціації Української Католицької Преси (АУКП). Ця Асоціація оформилася в Америці 1960р.(Постала 13.6.1952 р), її метою було: гуртувати працівників пера - журналістів-редакторів (не обов'язково професійних й актуально затруднених у видавництвах) українців католиків для координації їх праці і для презентації їх у Міжнародній Федерації Католицької

Преси. Тепер Централя АУКП налідиться в Торонто, Канада, а її Головою є Редактор "Нашої Мети" - о. Петро Харина. Філія АУКП на австралійськім терені постала у 1961 р. Спочатку очолював її бл.п. о. д-р Петро Дячишин, а від 1965 р. - о. Іван Шевців (він же сповняв обов'язки секретаря і референта зовнішніх зв'язків). Членами Філії були: проф.др. Е.Завалинський, проф.др. Т.Ляхович, проф.др І.Рибчин, п.М.Лапка з Аделляїди і п. В.Литвин, АСТ.

З уваги на моє перебування в Перті, З.А., парафіяльні будови, перенесення до Сіднею тощо, організована діяльність Філії, як такої, підула. В міжчасі зайшла зміна на краще, яка сприяє розгорненні діяльності працівників пера українського католицького віровизнання, а саме: поява в Мельборні двотижневика "Церква і Життя". Вважаємо, що біля нього перш усього повинна зосереджуватися праця українських католицьких журналістів і працівників пера (дописувачів ітп.). Ото ж, заки переводимо перевибір Управи Філії АУКП-и на нашому терені, треба згуртувати для неї якнайбільше членів. Саме оцим письмом звертаюсь до Вас з проханням вступити в ряди членів Асоціації Української Католицької Преси (АУКП) в Австралії.

В залученні посилаю Вам Заяву вступлення в членство АУКП, яку то заяву прошу ласкаво виповнити і відослати мені найпізніше до 15.6.ц.р. Після одержання Заяви вступлення в члени АУКП, всім зголошеним кандидатам вишлю Листок голосування, щоб письмовим шляхом перевести перевибори Управи Філії АУКП в Австралії. На мою гадку, Управа такої Філії в майбутньому повинна буде мати осідок у Мельборні зі зрозумілих причин.

В залученні посилаю Вам один примірник Статутів АУКП для ознайомлення Вашого особистого та, евентуально тих, кого Ви вважали б на місці за вказане запросити в ряди членів АУКП. В тій цілі посилаю Вам додаткові ... примірники Заяви вступлення в члени.

Напевно самі бачите щораз більшу загрозу для нашої спільноти і Церкви зі сторони писак ляїцистичного і матеріялістичного напрямків, а вслід за тим і потребу зорганізованої протидії таким писакам і оборони наших християнських надбань і вартостей та, вірю, станете в ряди членів АУКП. Чекаю Вашої ласкавої відповіді љ Заяви. Остаюсь з високою пошаною і християнським привітом, *о.Іван Шевців.*

П.С. Список осіб до яких я звернувся з проханням про вступлення в члени АУКП: Ю.Венльовський, М.Болюх, М.Погорецький, о.І.Бовден, пані С.Завалинська, о. М.Іванчо, проф. М.Німців, о.В.Рожек, О.Бучацький, Е.Темник, п-на М.Кучма, д-р О.Менцінський, о.І.Шпитковський, М.Сендзік, Р.Менцінський, інсп. П.Лопата, д-р Т.Яськевич, проф. А.Маланюк, Р.Монджейовський, М.Цимбалюк. Якщо Ви знаєте когось із Вашого терену, що міг би бути членом АУКП, то прошу передати йому залучену Заяву і попросити від мене до членства в АУКП. *оіш.*"

*

Відповіді: 1) " Аделляїда, 2.6.1970. Всечесніший і Дорогий Отче Іване, Дякую за анкету і запрошення стати членом Асоціації Української Католицької Преси. Я не є журналіст і не знаю, як то воно виглядатиме з моїм членством. Тут нікого такого охочого ані відповідного не знаю в кандидати членів-журналістів. Коло нас без змін. Тепер вчимося. Здоровимо всі й бажаємо всього доброго. Мирон Лапка, в.р."

2) 7.6.1970. Всечесніший Отче Протопрезітер, Щиро дякую за так почесне для мене запрошення до членства в АУКП, з якого одначе, на жаль, не можу скористати, бо мої кваліфікації (матура гум.ліцею і курси учителя нар. школи) замізерні і надмір

праці в Братській Школі, в Комітеті розбудови параф. будинків, не лишають багато вільного часу. Крім того вже починаю старітися і праця починає мене мучити.

Сьогодні припинив я передплату "Вільної Думки" з кінцем червня ц.р., бо вже совість не дозволяє мені дальше попирати її, хоч би й своєю передплатою. Зате обіцюю Вам, що принагідно, по змозі, так як дотепер це я робив, буду дальше дописувати до "ЦіЖ", якщо тільки схочу помістити. З христ. привітом, СІХ. М.Погорецький, в.р."

3) " СІХ. Перт, 4.6.1970. Всечесніший і Дорогий наш Отче! Пересилаю підписану заяву вступлення до АУКП. Якщо важний є "сигілум вітаe" можу окремо вислати. Не знаю, чи Вам, Отче, відомо, що дуже я хворів. У мене була пневмонія, яка після заатакувала нерви. Був на грунтовному баданні в Сер Чарльз Гарден Госпітал, у спеціаліста, але ще рапорту др Ковалеві не дав. Але дещо "пофальгувало". Мушу сказати, що там бадають добре, від ніг до голови. Це мені порадив п. Шорж.

Як з "дуткою"? Чи назирають вони 1000 охотників? Щось не виразно. Чому Шумський є знову в Колегії чи Спілці? Тож він мав виїжджати на відпочинок, бо нібито хворий?! ... Свого часу я мав листа від Венгльовського який повідомляє, що думають перейти на тижневик. Чи не заскоро?... Здоровлю щиро Ваші з Перту".(Е.Темник, в.р.)"

4) "СІХ. Мельборн, 17.6.1970. Всесвітліший Отче Крилошанине, Дуже дякую за надіслані форми і статут АУКП. Як звичайно, я завжди мушу починаю лист перепрошенням, але в мене все так буває, що в навалі ріжнородної праці (не завжди моєї) я мушу опізнатися з приватною кореспонденцією.

В залученні пересилаю виповнену анкету, а заяву, яку Ви мені переслали, я передав мігр. М. Ліщинському. Здається мені, що добре було б також вислати таку анкету проф. Т.Ляховичеві, якого я не бачу на списку. Він дотепер був головою Тва Просвіта. Здається, що там зайдли якісь непорозуміння, вле це справа виясниться, бо навіть не знаю на якім тлі ті непорозуміння. Здається, що в деяких випадках, з конечності його поминають у деяких рішеннях, а тут гонор голови зачіплений - це очевидно моє припущення і більше нічого. Тут Преосвящ. Владика міг би більше сказати. Тому прошу ласково вислати йому анкетний листок, побачимо, що з того буде. В нього перо добре і будучи на пенсії, міг би часом дещо написати, напевно має більше часу від мене... Щиро здоровлю. Софія Завалинська."

5) "Парафія св.Покрови Матері Божої для українців католиків у Квінсленді й Півн. Території. Брізбен, 1.6.1970. Всесвітліший Отче Раднику, Дякую за ласкового листа та за запрошення до вступлення в члени АУКП і УБНТ. Не відписав відразу, бо доперва в суботу повернув з дво-тижневої поїздки до Дарвіну, островів і Мавіт Айзи.

Годжуся на вступлення до згаданих організацій та повертаю виповнені картки- заяви. Буду старатися виповнити обов'язки в них після своєї змоги.

З подорожі до Дарвіну шлю Вам малу пам'ятку для Вашого Часослова - образок Матері Божої - Цариці аборигенів - дуже замітний. Може побачимося в листопаді, коли до Сідней прибуде Папа. Остаю в Христі: все вдячний, о.І.Шпитковської".

6)" СІХ. Лідкомб, 18.6.1970. Всесвітліший і Дорогий Отче Протопресвітере, Щиро дякую за інформації вислані для мене і тут залучені та пересилаю дві заяви, щоби бути принятим на члена АУКП і УБНТ. Залучую коротенький життєпис. о.М.Іванчо."

*

“СІХ. Сідней, 1.7.1970. Преосвященний Владико, Заздадегідь вибачаюся, що турбую Ваше Преосвященство справою Української Католицької Асоціації Преси (УКАП) на терені Мельборну, бо не знаю до кого і як маю апелювати в цій справі.

25.8ц.р. я вислав письмо-прохання про вступлення в члени УКАП до різних людей в Австралії. Список тих осіб - при кінці цього письма.

Маючи своє видавництво в Мельборні, було б логічним, щоб там находилась також Управа УКАП. На жаль, ті, які повинні б ту Асоціацію на місці провадити, навіть не відповіли на моє звернення і заяви не прислали (до речі, відмовну відповідь дали: п.М.Ліщинський і п.Погорецький). Маючи перед собою ряд інших праць я хотів би перевести вибори до УКАП і передати провід Філії комусь у Мельборні.

Тому дуже прошу понаглити в якийсь спосіб панів Ю.Венгльовського, Болюха, проф. Маланюка, о. І. Бовдена та інших, щоб такі заяви прислали чимскоріше, а я в свою чергу переведу листовною дорогою вибори нової Управи.

До УНБТ-ва зголосились лише: о.Ігор Шпитковський та о. М. Іванчо. Чи можу споіватись на членство бодай Вашого Преосвященства? Треба ж щось робити!

Остась з християнским привітом, *о.Іван Шевців, в.р.*”

*

“Перт, 3.8.1970. Всечесніший Отче, Пересилаю зворотом заповнений Листок голосування відносно нового вибору Управи Філії УКАП. Мене радує, що число працівників пера поважне, многонадійне і, якщо до цього ще додамо від себе трохи охоти і доброї волі, наша газета “Церква і Життя” має повну змогу дальше розвиватись, рости і бути гідною пошани і признання за добрий, цікавий і змістовний матеріял. Хай Господь благословить Вашу працю на добро нашої спільноти. Ваш: Е. Темник, в.р.”

“СІХ. Сідней, 6.8.1970. ВПоважаний і Дорогий Пане Темник, В залученні відсилаю Вам лист п.Фокшана, який Ви помилково прислали мені замість “листка голосування” до УКАП.... Дай Боже, щоб Ваші сподівання щодо діяльності УКАП справдилися. А то мене сумнів огортає. П. Ю. Венгльовський відмовляється від головства в УКАП (вірю, що таки його прийме, бо так належалося б бодай що 1 - 2 роки), однак я не бачу в Мельборні іншого кандидата на той пост.

Я тут якось даю собі раду. В неділю (2.8) заложив Організацію “Українська Католицька Молодь”. Було понад 60 осіб молоді і всі стали членами - основниками. Наші “патріоти” не вміють і не хочуть опікуватися молоддю, ані її провадити. Тепер мірилом патріотизму став “Badge” з Клубу мочимордів. А Клуб той “удержує” Дім Молоді і має (покищо) повне “корито” для провідників. MISERIA та й годі. Здоровлю Вас щиро і Вашу Дорогу Дружину, Остась з християнським привітом, Ваш: *о. Іван Шевців, в.р.*”

*

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА АСОЦІАЦІЯ ПРЕСИ (УКАП) в Австралії:

“СІХ. Сідней, 1 серпня, 1970. Вільмишановний Пані (Пані), Всечесніший Отче,

Оцим дуже дякую за Вашу ласкаву відповідь на моого листа з дня 25.5.ц.р. у справі Вашого членства в УКАП і прислану Вами Заяву вступу. Вітаю Вас у рядах Членів Філії УКАП в Австралії та бажаю Вам багато успіхів у журналістичній праці.

Заяви вступу прислали і стали членами Філії УКАП: Преосвіщ.Кир Іван, Ап. Екзарх; ВПреп.о.І.Бовден, ЧНІ; Ред. Ю.Венгльовський; п-і С. Завалинська; проф. д-р Е. Завалинський; поф.д-р Т. Ляхович; д-р Т. Яськевич; Всеєв. о.І.Шпитковський;

мгр.В.Литвин (Канберра); о.І.Шевців; Всч. о. М. Іванчо; мгр. О. Бучацький; п.Р.Мадре (Воллонгонг); п. Е. Темник і панна Марійка Кучма (Перт) З.А.;п.М.Лапка (Аделяїда).

Тепер, коли ряди УКАП збільшилися втроє, треба подумати про належну Управу Філії. Крім Голови і Секретаря, який на мою думку повинен сповідати функцію скарбника, треба було б мати в новій Управі Пресового референта, який рівночасно сповідяв би і функцію Референта зв'язків (контакту на внутрішньому й зовнішньому полях).

З уваги на те, що в Мельборні тепер є найбільше Членів УКАП і те, що там тепер видається часопис "Церква і Життя", вважаю, що нова Управа УКАП повинна складатися з трьох Членів, які живуть у Мельборні й прошу ВШ Членів у тому напрямі голосувати. Особисто пропоную такий склад нової Управи УКАП: Ред. Ю. Венгльовський - Голова; Пані С. Завалинська - Секретар і Скарбник; Все св. о. І. Бовден - Референт преси і зв'язків. Новій Управі дати право поширити склад Управи в міру потреби на 5 членів дорогою кооптації з місцевих членів для справности дії УКАП. Розуміється, що це лиш моя пропозиція, а про сам вибір рішатимуть ВШ Члени УКАП Листком Голосування, що його залучую. Цей Листок голосування прошу ласково прислати на мою адресу до 15.8. ц.р. Коперту залучую. Вислід голосування подам до кінця цього місяця. Буду дуже вдячний за ласкаву поміч у відновленні діяльності нашої Філії УКАП. Остаюсь з христ.привітом.*о.Іван Шевців*".

*

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА АСОЦІЯЦІЯ ПРЕСИ (УКАП) в Австралії:
"СІХ. Сідней, 18 серпня, 1970. ВШановний Пане (Пані), Всечесніший Отче, Оцім дуже дякую за Вашу ласкаву відповідь на мого листа з дня 1 серпня і присланий Листок голосування. З загального числа голосуючих(16) відповіли: 12. Голосування виглядає так:

Голова - Ред. Ю. Венгльовський - 6 голосів; Голова - о.І.Шевців - 3 голоси; Голова - проф. Т.Ляхович - 1 голос; Голова - мгр. В.Литвин - 1 голос; Голова - д-р Т. Яськевич - 1 голос. Секретар - Скарбник: пані С.Завалинська - 6 голосів; Референт преси і зв'язків: Все св. о.І. Бовден - 6 голосів.

Сугеруючи склад Управи з членів УКАП у Мельборні, я робив це з практичних і престижевих причин. На жаль, враз з Листком голосування прийшла відмова пані С. Завалинської бути Секретарем. Ред. Юрій Венгльовський ріано ж бачить труднощі для себе в очолюванні Філії УКАП та й взагалі в скомплектованні Управи в Мельборні. Іншими словами, Члени нової Управи Філії УКАП, хоч вибрані, більше чи менше категорично відмовляються чи радше відмовилися від вибору.

Моя вина в тому, що я не порозумівся з дотичними кандидатами перед тим заки пропонував вибір і тому прошу вибачення, якщо тим завдав декому клопоту. Тому пропоную нове голосування. В тій цілі посилаю Вам новий Листок голосування, який прошу належно виповнити і прислати - по змозі зворотною поштою - (коверту залучую), щоб до кінця м. серпня ц.р. я міг ці вибори закінчити.

Пропоную подвійний спосіб голосування: а) вибирати всіх членів Управи з одного осередку (нпр. Мельборн, Сідней), або: б) поодинокі члени Управи стануть такими більшістю голосів, незалежно від місця замешкання. Ми люди письменні, то якось наладнаємо співпрацю. А діяти треба! Остаюсь з належною пошаною,
о.Іван Шевців".

(відтяти, виповнити, прислати):

*

**ФІЛІЯ АСОЦІАЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ПРЕСИ в
Австралії:**

ЛІСТОК ГОЛОСУВАННЯ на членів Філії УКАП.

Оцим вибираю до Управи Філії УКАП в Австралії: а) на Голову, б) Секретаря-Скарбника, в) Референта преси і зв'язків:.... (Підпис, дата)."

*

і: Вислід голосування: "УКАП, Філія в Австралії: Сідней, 7 вересня, 1970: Вельмишановний Пане (Пані), Всечесніший Отче, Дуже дякую за Вашу ласкаву відповідь - зворот останнього Листка голосування. Відровід прислали лише 12 членів. Їхні голоси представляються так: Голова Філії УКАП в Австралії - о.Іван Шевців - 8 голосів, Ред. Ю. Венгльовський - 2 голоси; д-р Т.Яськевич і мгр. В.Литвин по 2 голоси. Секретар і Скарбник - п.Е.Темник - 3 голоси; панове: О.Бучацький, мгр В.Литвин і проф. Т.Ляхович - по 2 голоси і д-р Т.Яськевич - 1 голос. (2 голоси подано на нечленів УКАП). Референт Преси і Зв'язків Філії: - Всесв. о. І. Бовден - 8 голосів, О.Бучацький - 2 голоси, п.Р.Мадре і д-р Т.Яськевич по 1 голос.

У висліді того голосування маємо нову Управу Філії УКАП в Австралії в такому складі: Голова - о.Іван Шевців; Секретар-Скарбник - п. Евстахій Темник; Референт преси і Зв'язків - Всесв. о. Іван Бовден, Канцлер Ап. Екзарха.

Ледви, чи десь у світі існує подібна організація члени управи якої віддалені від себе на тисячі миль?! Вірю, що незважаючи на віддаліть, нововибрана Управа УКАП, об'єднана одною ідеєю: служити народові й Церкві в ділянці друкованого слова, робитиме це в міру своїх можливостей. Особливо прошу всіх ВШ Членів УКАП про дописи і всесторонню співпрацю для розвитку часопису "Церква і Життя" на нашому терені.

Повідомляю, що членську вкладку, в сумі 2 дол. річно (а до кінця ц.р. лише 1 дол.) належить вислати на адресу Секретаря-Скарбника: Mr. E.Temnyk. 113 Sheakspeare Street, Mt. Hawthorn, W.A. 6016.

Від себе й обох Членів Управи Філії УКАП в Австралії дуже дякую всім ВШ Членам Філії за останній вибір нас до Управи і за довіря до нас. Скорі постараємось нав'язати знову контакт з Головною Управою УКАП в Канаді й працювати згідно з її директивами.

Як мені відомо, у зв'язку з Конгресом Українців в Австралії, який відбудеться в Мельбурні при кінці ц.р., буде також З'їзд Мирян УКЦеркви. Було б дуже побажаним, щоб усі ВШ Члени нашої Філії УКАП могли на той час прибути до Мельбурну і там мати, хоч одногодинну нараду, а бодай познайомитись між собою. Остаюсь з висловами належної пошани і християнським привітом, Ваш: **о.Іван Шевців, в.р.**"

*

(Лист оіш до о. П.Хомина, Голови УКАП в Торонто) :CIX.21.10.1970. Всесвітліший Отче Редакторе, Перш усього, прийміть привіт здалекої Австралії від Філії УКАП, в країні кенгуру. Недавно відновлено організаційну структуру місцевої Філії УКАП а частинно й діяльність. Мені прикро, що заледви сьогодні можу відновити контакт з централею УКАП й Вами, Всесвітліший Отче Редакторе, як її Головою. Вірю, що той контакт у майбутньому буде тісніший.

Для першого знайомства про себе не маю нічого доброго сказати. Я - б.Дивізійник, студії кінчив у Римі. В Англії зачав і редактував місячник "Наша

Церква" до 1958р. В Австралії працюю від 1959 р. і в 1960 р. почав видавати квартальник " Церква і Життя". Мин. року мав я операцію ока і тепер зір у мене слабий, то ж писати багато не можу. Решту довідається з циклостилевих листів до Членів УКАП в Австралії.

Якщо у Вас є наліпки пролонгати членських виказовок, то прошу прислати мені до 1969-70-71 рр. Скажіть, які наші задовження до Централі а будемо поволі сплачувати.

Сьогодні я написав рівночасно і до д-ра Л. Мидловського та повідомив його про "воскресення" УКАП в Австралії. Прошу приняти вислови моєї високої пошани; Остаюсь з християнським привітом, *о.І.Шевців", в.р."*

*

"Eastern Rites Information Service. Chicago. U.S.A. "СІХ. Філадельфія, дня 10 жовтня, 1970. Високопреподобний і Дорогий Отче Парох, Щире Спасибіг за Вашого приятного листа. Також я припізнююся з відповіддю. У наших умовинах перетяження працею (напр. я сам один у редакції тижневика) годі спромагатися на нормальнє ведення кореспонденції. Тому добре розумію Вас, тим більше, коли Ви мали операцію. У мене також є клопіт з очима, особливо з правим оком. Із цих причин я не прийняв жадної функції в Головній Управі УКАП. В моєму віці (мені 67 років) було вже забагато зайняття. Усежтаки цікавлюся нашою Асоціацією і заступаю її у Міжнародній Унії Католицької Преси, як член Головної Ради, та бажав би, щоб вона розвивалася далі. Тому радію, що хочете причинитися до оживлення діяльності Філії УКАП в Австралії.

Було б доцільно, коли б з нашого австралійського терену хтось із редакції часопису "Церква і Життя" послав хоч раз на місяць або принаймні раз на два місяці, на подану вгорі адресу, летунською поштою вісті з життя нашого тамошнього Екзархату. Їх поміщували б у б'юлетені українською мовою нашої Інформаційної Служби, розсилаючи потім до редакції наших часописів. Іноді вистачило б витяти вістку про важливішу подію з "Церкви і Життя". Подібно практикую я, обслуговуючи вістками з американського терену Українську Секцію Ватиканського Радія. Прошу по змозі трохи більше шануватися, уважати на себе, на своє здоров'я. Вірні дуже потребують Вас і тепер і в майбутньому. Шлю сердечний привіт. Щиро Вам відданій: *Лев Мидловський" в.р.*

*

Лист оіш до д-ра Л.Мидловського: "СІХ. Сідней, 21.10.1970. Вельмишановний і Дорогий Пане Докторе, Оцим дуже дкую за Вашого ласкавого листа з дня 10 ц.м. Відписую негайно, щоб знову не залишитись у довгу з відповіддю а до того ж перед і в часі Різдвяних Свят я буваю дуже занятий. Як побачите з залучених циклостилевих листів справа УКАП в Австралії дещо наладнана. Мені знову прийшлося бути Головою. Немає ради. Робити треба. Сьогодні рівночасно пишу до Все св. о.Хоміна, в Канаді, з повідомленням про нашу Філію та її життя. Не знаю хто має наліпки прольонгати членської виказки, о.Хомін чи Ви, Пане Докторе? Саме при кінці листопада ц.р. до Сіднею приїжджає Святіший Отець і мені треба було б мати виказку для евентуального допущення на пресову конференцію ітп. Моя виказка важна лише до 1963 р. Не знаю чи мушу присилати членську вкладку від УКАП (Філії) в Австралії, і скільки? Я радо постараюсь про те, щоб хтось (а то й сам пришлю бажані вістки до "Інформативної Служби Сх. Обрядів". Біля мене нічого особливого... Здоровлю щиро. *о.Іван Шевців, в.р."*

*

(Різдвяні побажання від д-ра Л.Мидловського, дописка і вирізок з тижневика "Шлях" ч. 43 від 8.11.70: "Христос Раждастесь. Філіадельфія, грудень 1970. Високопреподобний Отче Порох, Р.С.: "Сердечне Спасибіг за приязного листа. Чи дістали Вам виказку від Інформаційної Служби ERIS? Запевнював мене о. шамб. Яр. Свищук (в телефон. розмові) що вислав. Ваш протест, Отче Порох, таки помістили в "Америці". Мабуть ще не дістали тоді Вашого повідомлення що відкликаєте. Трудно пустити в нас ту справу на правильні рейки, бо чимало наших земляків тут, заангажоапних в ній, не керуються розсудливістю, тактичним підходом і тактом, тільки емоціями й фанатизмом неофітів, які щойно недавно зробилися активістами в церковному житті... Про УКАП - Філію в Австралії, я помістив новинку в "Шляху" ч.43. з 8.11.ц.р. Ось вона:

"Філія УКАП в Австралії": Сідней,

вл.кор.:

Філія Української Католицької Асоціації Преси (УКАП) в Австралії має 16 членів. Її членом є також Преосвіщ. Єпископ Кир Іван Прашко, Апостольський Екзарх для українців в Австралії. З уваги на розпорашеність членства на цьому континенті (на тисячі миль віддалі) вибір Управи Філії УКАП в Австралії відбувся восени ц.р. кореспонденційним способом. У висліді голосування перевирано на Голову ВПреп. о. Івана Шевціва; секретар і скарбник - п. Евстахій Темник; референт преси і з'язків - Всв. о.Іван Боаден, ЧНІ, Канцлер Апост. Екзарха. У з'язку заплянованим Конгресом Українців в Австралії і З'їздом Мирян Української Католицької Церкви в Мельбурні, Управа Австралійської Філії УКАП хоче влаштувати там зустріч членів і відбути з ними спільні наради."

*

NB: З уваги на те, що членом АУКП був (незлий сам собою) мггр Василь Литвин у Канбері, а він же є один з Редакторів націоналістичного журналу "НАШ ФРОНТ" (бандерівського напрямку) і який то журнал помістив пасквіль проти Єп.Івана Прашка, у з'язку з його поїздкою до України 1969 р., то оіш, як Голова УКАП звернувся до ВЛ про вияснення його відношення до того пасквілю.

Ось лист оіш: "СІХ. Сідней, 23.12.1970:

ВПоважаний Пане Литвин, Як Вам відомо, в журналі "Наш Фронт" появився пасквіль і провокація проти нашого Владики, Преосвіщ Кир Івана, Ап. Екзарха, пера якогось "Данила Галицького". Мене інформують, що Ви є членом Ред. Колегії згаданої рептильки. Не хочу в те повірити, щоб Ви, будучи членом УКАП, погодилися на появу такої провокації, якої большевики могли б позавидувати нашим "націоналістам". Тому звертаюсь до Вас, як до члена УКАП про вияснення: Чи і до якої міри Ви є причетний до появи того пасквілю?

В обличчі нападів на нашу Церкву її ворогів, мусимо прочистити ряди УКАП від партизанів і вирівняти ряди на нашему католицькому фронті проти Царства Тьми і забріханости.

За ласкаву відповідь на повище питання буду вдячний. Остаюсь з християнським привітом, Ваш: **о. Іван Шевців, в.р.**" і:

*

Лист оіш до "Хв. Редакції журналу "Наш Фронт", А.С.Т." Сідней, 28.12.1970:

"Поважані Панове, Оцим висловлюю мое обурення проти Вас за поміщення в журналі "Наш Фронт", ч.6.1970, пашквілю-провокації проти Архіпастиря українців католиків в Австралії, Преосвіщ. Кир Івана Прашка, Апостольського Екзарха. Тим

Ви зробили велику особисту кривду Його Преосвященству, як Архипастиреві й українському патріотові та зневажили релігійні почуття всіх українців католиків в Австралії та кожної чесної української людини взагалі.

До того ж Ви поступили нечесно, коли у відкритім нападі, інсінуаціях і провокації на Єпископа, ховаєтесь під псевдонімом. Таке поступовання нечесне і негідне українських націоналістів, якими себе афішуєте. На таке спосібні хіба вороги нашої Церкви і народу. Справді дивно, як Ви можете погодити згаданий пашквіль проти українського Єпископа з Вашими християнськими заявами-декляраціями і гаслом “Бог і Батьківщина”?

Я все ще припускаю можливість помилки і якогось непороуміння з Вашої сторони. Тому прошу: перепросіть публично Єпископа і направте заподіянє зло - кривду. Якщо того не зробите, то скиньте маску до решти і покажіть світові Ваше правдиве обличчя, щоб можна було висловити Вам повне презирство і ганьбу на які Ви заслужили!

Остаюсь з християнським привітом, о.Іван Шевців - Голова Асоціації Української Католицької Преси (УКАП), Філія в Австралії.”

і:

:Лист - відповідь п.В.Литвина: “Канберра, 30.12.1970. Всечесніший Отче Шевців,

Сьогодні я повернув з Мельборна і застав Ваш лист, який я уважаю дуже нетактовним і образливим. Називаєте журнал “Наш Фронт”, якого я є редактором, рептилькою. Його пренумерують і читають поважні, інтелігентні і культурні люди і ніхто з них досі не назав його рептилькою. В газеті “ЦІЖ” появляються також полемічні статті і чи хтось назав її коли за це рептилькою. Церква і її преса повинні вчити людей згоди і любові а не розсварювати їх. Уважаю невластивим заслонятися авторитетом Церкви і поміщувати в її органі полемічні статті, бо коли хтось відповість на них, то зараз п’ятнусться його, як ворога церкви.

Порівнюєте націоналістів з большевиками і пишете про них в лапках (“націоналісти”). Націоналістів, до яких я належу, не можна порівнювати з большевиками, бо ж вони зложили найбільші жертви в боротьбі з ними - ОУН, УПА, а тисячі з них караються вже по 20-25 років в большевицьких концтаборах - д-р В.Горбовий, К.Заріцька, Г. Дідик, О.Гусяк, М. Сорока і десятки, а то й сотні тисяч інших. Все це є націоналісти, до яких я маю честь належати. Також не можна писати про них в лапках, бо це є образливе. Ви, Отче, пишете також часом полемічні статті, чи було би Вам приемно, якби хтось написав про Вас “священик” І.Шевців.

Відносно статті Данила Галицького я говорив особисто з Преосвященим Кир Іваном і старався вияснити йому ці справи. Тяжко мені повторяти це все Вам, бо це має свою досить довгу передісторію. Це дуже гарно, що Ви, Отче виступаєте в обороні єпископа, але здається мені, що Ви доходите до фальшивих висновків, коли Ви підтягаєте цю статтю під “напади” на церкву.

Щоби Вам улегшили прочистити ряди УКАП від “партизанів”, до яких Ви мабуть схильні зачислити і мене, я заявляю свою резигнацію з членів УКАП, тим більше, що я не бачу практично сенсу в тім. Церкву і Життя перестали посилати мені від 3 років. Причина правдоподібно та, що на II Конференції УАЛ один з делегатів заквестіонував право її редактора бути делегатом від Відділу УАЛ в Перті, тому що він не був членом УАЛ.

На маргінесі того хочу пригадати Вам, Отче, дещо з Вашої минулой душпастирської праці в Квінбієні. Коротко перед Вашим виїздом дехто з парафіян почав поширювати проти Вашої особи злосливі поголоски. Я в це не вірив і боронив

Вас. Все ж таки я не уважаю, що тих людей можна класифікувати як "партизанів" або ворогів церкви, божі вони всі збудували гарну церкву, ходять до неї на Богослуження і є примірними християнами. Священик чи єпископ є не тільки духовною особою, але теж громадянином і членом своєї спільноти. І коли він попаде в конфлікт на громадському полі чи з особистих причин і хтось на це зареагує, то не можна цього класифікувати як "напад на церкву". Це є надто велике спрощування речей.

Сьогодні я одержав Ваш другий лист, писаний до Редакції "Наш Фронт" Редакція Н.Ф. уважає його за провокаційний і скрайно образливий, не приймає його до відома і відсилає Вам назад. З християнським привітом, В.Литвин."

*

Останній лист о.Івана Шевціва до Ред. "Нашого Фронту": Сідней, 15.1.1971: ВПоважаний Пане Литвин, Дозвольте сказати Вам, що Ваша відповідь на мій протест до Редакції "Нашого Фронту" проти сумнозвісного пашквілю - це ніяка відповідь. Це ще один вияв безвідповідальності Редакції "НФронту", в тому і Вашої, за інсинуації проти Архипастыря українців католиків в Австралії, в тому і Вашого.

Вашим пашквілем Ви скривдили Єпископа, як патріота і образили релігійні почуття всіх українців католиків. Така несправедливість вимагає сатисфакції, а брехня - заперечення. Хтось з Редакторів "НФронту" стрілив споза плоту. А коли його ловлять і цілу редакцію потягають до відповідальності, то Ви що зробили? Вбираєтесь у тогу невинності і покликаєтесь на чесне ім'я багатьох чесних націоналістів. А Ви ж самий добре знаєте; що попри ідейних націоналістів у минулому і під сучасну пору, зокрема на еміграції, за націоналістичним параваном і шильдом крилося і криється багато нечисті.

Продуктом їх "націоналістичної" роботи - це саме останній пашквіль проти Єпископа.

Їхати на Україну чи ні, давати моральну підтримку українцям у Батьківщині (на їх "націоналістичні" прояви ітп. ми всі так радо покликаємося!) навіть дорогою особистих поїздок туди, чи як Ви кажете "контактів", хочби принагідної зустрічі з принагідними людьми, - це питання відкрите і дискусійне. Єпископ не таївся зі своєю поїздкою на Україну, говорив про це публично і, якщо хочете так назвати, - здав свій звіт перед українською громадськістю. І, замість публікувати інсинуації після майже півтора року (Єпископ був в Україні в серпні, 1969 р.), Редактори "НФронту" могли нераз і не двічі просити вияснення чи ставити питання Єпископові. Ви цього не зробили. Підозрівати ж Єпископа в агентурі чи тайних "контактах" це справа ПРИНЦИПОВА для нас всіх українців католиків. Бо: або мій Єпископ має "контакти" з ворогом і я перестану його слухати, або Ви БРЕШЕТЕ і тоді мусите понести консеквенції, як провокатори, хоч і з шильдом УАЛ чи націоналістів.

Маєте докази про злочинні "контакти" Єпископа і його діяльність на шкоду українській справі, то давайте їх, публікуйте, кладіть відкриті карти на стіл, ставте крапку над і. Якщож їх не маєте, тоді признаїтесь до злочину, направте кривду, зробіть сатисфакцію Єпископові і патріотові. Якщо Ви особисто непричे�тний до того пашквілю, тоді відсепаруйтеся від нього публично і від решти "збору нечестивих", скиньте маску з "Данила Галицького" і покажіть його правдиве обличчя, щоб можна було висловити зневагу і погорду належну пашквілянтам і такого роду революціонерам. Інакше, Ви і Ваш "Фронт" останетесь в історії українського поселення в Австралії з п'ятном законспірованих боягузів, "партизанів" і пашквілянтів, підривниів авторитету нашого Єпископа і нашої Церкви

взагалі та розбивачів єдності українців в Австралії.

Остаюсь з християнським привітом, Ваш: *о.Іван Шевців*"

*

П.С.:Ви добре зробили, що уступили з членства в УКАП і тим заощадили мені труду робити тут операцію особисто.

В додаток мушу Вам заявiti, що рівно ж не відповідає правді твердження якогось писаки чи редактора в ч.1/71 "Нашого Фронту" про те, що "священик у Сідней перетворив проповідницю на "трибуну боягуза", називаючи з неї виховників СУМ-у комуністами. Він свідомий того, що в церкві ніхто не може того опрокинути".

Догадуюсь, що це мова про мене. Отож, заявляю Вам, як провідників тих донощиків, що нап'ятновуючи нехристиянські вислови деяких сумівських діячів чи виховників, я ЩЕ не називав їх комуністами. А закид, що я перетворив проповідницю на трибуну боягуза - неповажний, бо в неділю, 13.12.1970, я заявив у церкві: "Дехто нарікає, що на сказане священиком у церкві з проповідниці ніхто не може відповісти. Це слушно. І тому я заявляю: що мої твердження з проповідниці я радо повторю і боронитиму на кожній платформі, якщо лише перед собою матиму чесного і поважного партнера". ДОСІ ніхто не явився, ані не викликав мене на "двойбій" на іншій платформі. ТО ХТО Ж ТОДІ БОЯГУЗ?! П.О.Кошарський два рази впродовж кількох місяців обіцявся прийти до мене і досі не прийшов. *oш.*"

*

“УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА АСОЦІАЦІЯ ПРЕСИ (Головна Управа) Гортонто:ч.36/71, 10 травня, 1971. Всечесніший Отець Іван Шевців, Сідней, Австралія. Христос Воскрес! Всечесніший і Дорогий Отче Голово, Впешу чергу, щиро вітаємо Вас у рядах нашої Української Католицької Асоціації Преси та дякуємо за переслані інформації які вказують про Ваші старання й працю у цьому напрямку. Ми переконані, що наколи б ми більше мали таких відданих церковних і громадських працівників, всі наші справи стояли б куди краще.

Гратулюємо рівно ж за появу двотижневика "Церква і Життя" якого напевно Ви є організатором і душою. Нехай Всевишній благословить Ваші труди! Будемо вдячні за пересилання його нам.

Рішенням нашої Управи з 9 травня ц.р. Ви були приняті як повноправні наші члени і з такої позиції просимо Вас у будучності діяти та мати з нами безпереривний і тісний зв'язок. Ви слушно зауважуєте в одному зі своїх листів, що характер нашої організації з розкиненими по всіх континентах членами, а навіть і керівними органами, є специфічний і нелегкий. Однак спільними силами ми напевно зможемо побороти труднощі і бодай деяку частину наших завдань виконати.

Щераз щиро вітаємо, передаємо також привітання для цілої вашої Управи УКАП та всого членства, бажаючи найкращих успіхів та багато сил й здоровля для її виконування.

З християнським братнім привітом, За Головну Управу УКАП: о.Мітрат П.Хомин - голова, ред. В.Дідюк - секретар."*

*

Останній лист оіш до "Головної Управи УКАП, Торонто, Канада."

Сідней, 7 грудня, 1972. Вельмишановні Панове, Починаю перепрозвьбою за мою дотеперішню мовчанку і проволоку з відповідю на Вашого листа з дня 10.5.1971 р. і подякою за того листа. Рівночасно прошу прийняти мій привіт і поздоровлення з

далекої і теплої Австралії.

Впродовж останніх двох літ у нашій Філії УКАП зайшли деякі зміни, то й хочу Вас про них поінформувати. Перш усього, потерпіли ми велику втрату через смерть бл.п. Евстахія ТЕМНИКА, члена УКАП, у Перті, Зах. Австралія. Помер цього року.

Друга прикра справа - це позбавлення членства УКАП п. Василя ЛИТВИНА з Канберри (тепер у Мельборні). Він - гол. редактор циклостилевого "журнала" "Наш Фронт" - органу УАЛ -(антибільшевицька ліга). В місяці листопад-грудні 1970 р. в тім "журналі" появився пасквіль проти нашого Владики Кир Івана Прашка, будьтобі він має якісь нечисті контакти з ворогами, бо їздив на Україну ітп. Я вимагав, щоб п.В.Литвин пасквіль відкликав, або від нього відсепарувався. Він цього не зробив. Я його з членства УКАП викинув.

Врешті, маю для нас усіх і присмну вістку, а саме: двотижневик "Церква і Життя" в Мельборні, з Новим роком майже певно - стане тижневиком, щоб балансувати, невтралізувати шкідливі впливи рокладницьку роботу сіднейського тижневика "Вільна Думка".

Почетверте: В днях: 16 - 6.2.1973 р., в Мельборні осідку нашого Єпископа, 1.000 км. від мене, відбудеться Міжнародний Євхаристійний Конгрес. В програму Конгресу входить і св. Літургія в Східнім обряді. Є всі надії що на Конгрес приїде наш Блаженніший Верх.АЕпископ і кілька єпископів та сотки вірних щ-поза Австралії. На Конгрес я піготовив по-англ. брошурку про нашу Церкву. Будемо роздавати її даром, ок. 20.000. З Англії я спровадив 150 прим. книжечки В.Микули:"Де ган енд де фейт". Це для журналістів і більших церковних "риб".

Чи маєте на складі якісь матеріали, що на Вашу гадку могли б нам тут пригодитись для інформації чужинців про нашу Церкву і народ? Нпр. життєпис Блаженнішого Йосифа, Єп.В.Величковського та інших канадських єпископів. Розуміється, по-англійськи. Маєте брошуру пера д-ра Л.Мидловського про нашу Церкву? Пришліть кілька примірників! Маєте якісь найновіші вістки про переслідування в Україні? тощо. Все, що маєте і вважаєте, що було б нам корисне - пришліть чискоріше на мою адресу. Чи хтось з Гол. Управи, як делегат УКАП приїде на Конгрес? Оцим запрошує Вас широко: приїдьте, помолитесь, занрієтесь, зіпрієтесь. Будете в мене мицими гостями!

Здоровлю Вас усіх широко-сердечно. З Празником Різдва Христового прошу прийняти мої ширі побажання Веселих Свят і Щасливого Нового Року! Присилайте всякі б'юлетені ітп. для інформації про Вашу роботу. З христ. привітом: *o.Іван Шевців*".

На цьому переривається, а то й кінчиться кореспонденція о. Івана Шевціва з Головною Управою УКАП у Канаді, бо на думку оіш такий зв'язок-кореспонденцію повинен був провадити представник Видавництва "ПРОСВІТА" і Редакції тижневика "Церква і Життя" в Мельборні. Чи він це робив? На це питання відповість новий дослідник УКАП в Австралії. (*o. Іван Шевців, 15.10.2004.*)

** ***

кінець

